

Súd: Špecializovaný trestný súd
Spisová značka: 3T/11/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9515100059
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Hrubala
ECLI: ECLI:SK:SSPK:2015:9515100059.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Hrubalu a členov senátu JUDr. Jána Giertliho a JUDr. Jozefa Šutku, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 18. júna 2015 v Banskej Bystrici, v trestnej veci proti obžalovanému S.. V. I. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák., vedenej pod sp. zn. BB - 3 T 11/2015, takto

rozhodol:

obžalovaný

S.. V. I., nar. XX.XX.XXXX v Bratislave, trvale bytom G., M. XX, t. č. v Ústave na výkon väzby v Ilave

je vinný, že

dňa 15.06.2014 v čase približne o 04.50 hod. v Bratislave na Tomášikovej ulici 5 v úmysle usmrtiť poškodeného F.. S. O., nar. XX.XX.XXXX, po tom ako poškodený s osobným motorovým vozidlom zn. AUDI Q5, šedá metalíza, EČ: BA-XXXXV, vyšiel z pozemných garáží pod domom na Tomášikovej ulici 5, kde býva, zo zákruty na ceste vedúcej na Papraďovú ulicu spredu podišiel k idúcemu predmetnému motorovému vozidlu, v ktorom poškodený sedel, z boku zo strany vodiča spolu štyrikrát bližšie neidentifikovanou krátkou palnou zbraňou kalibru 7,65 mm smerom na miesto vodiča vystrelil, pričom poškodenému spôsobil strelné poranenia, a to jedenkrát zástrel v oblasti horného okraja ľavej lopatky so vznikom trieštivej zlomeniny ľavej lopatky a prienikom projektilu tesne v úrovni prítlačnej chrupavky a jedenkrát priestrel krku vľavo v úrovni kývača hlavy, načo poškodený aj napriek zraneniam, pokračoval v jazde až na parkovisko na Sabinovskej ulici v Bratislave napravo od Reštaurácie Labuť, kde s vozidlom zastavil, pričom obžalovaný poškodenému F.. S. O. spôsobil ujmu na zdraví s celkovou dobou liečby v dĺžke trvania 4 mesiace, strelami poškodil osobné motorové vozidlo zn. AUDI Q5, šedá metalíza, EČ: BA-XXXXV a následne z miesta činu unikol.

teda

dopustil sa konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustil v úmysle iného úmyselne usmrtiť s vopred uváženou pohnútkou, taký čin spáchal na chránenej osobe - osobe vyššieho veku, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo,

čím spáchal

obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písm. d) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona,

za to sa odsudzuje

podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona, § 34 ods. 5 písm. c), § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8, § 36 písm. j) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 25 (dvadsaťpäť) rokov,

podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon trestu zaraduje do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia,

podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému u k l a d á ochranný dohľad v trvaní 3 (tri) roky,

podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku je obžalovaný povinný uhradiť poškodenej strane Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., Mamateyova 17, 850 05 Bratislava, IČO: 35 937 874 spôsobenú škodu vo výške 3.103,23 EUR (slovom: tritisícjedenstotri eur, dvadsaťtri centov).

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 31.03.2015 prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR (ďalej prokurátor) podal na tunajší súd obžalobu na obvineného S.. V. I. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 15.06.2014 sa v čase približne o 04.50 h v Bratislave na Tomášikovej ulici 5 pokúsil úmyselne usmrtiť poškodeného F.. S. O., nar. XX.XX.XXXX, a to tým spôsobom, že po tom ako poškodený s osobným motorovým vozidlom zn. AUDI Q5, šedá metalíza, EČ: BA-XXXXV vyšiel z podzemných garáží pod domom na Tomášikovej ulici 5, kde býva, zo zákruty na ceste vedúcej na Papradňovú ulicu prišiel obvinený V. I., ktorý na idúce predmetné vozidlo, v ktorom poškodený sedel, štyrikrát vystrelil, pričom poškodenému spôsobil strelné poranenie, a to jeden krát zástrel krku vľavo a jeden krát priestrel krku vľavo, načo poškodený, aj napriek zraneniam, pokračoval v jazde až na parkovisko na Sabinovskej ulici v Bratislave, napravo od reštaurácie Labuť, kde s vozidlom zastavil, pričom obvinený V. I. poškodenému F.. S. O., spôsobil ujmu na zdraví s celkovou dobou liečby v dĺžke trvania 4 mesiace a strelami poškodil osobné motorové vozidlo zn. AUDI Q5, šedá metalíza, EČ: BA-XXXXV a aj osobné motorové vozidlo zn. AUDI A6, modrá metalíza, EČ: BA-XXXRH, zaparkované oproti obytnému domu č. 5 a následne z miesta činu unikol.

Dňa 08.04.2015 predseda senátu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, ktorému vec bola pridelená vypravil zásielky v ktorých obvinenému a jeho obhajcovi doručoval obžalobu spolu s výzvou podľa § 240 ods. 3 Trestného poriadku (ďalej aj „Tr. por.“) na oznámenie návrhom na vykonanie dôkazov.

Na túto výzvu súdu reagoval a predložil návrhy na doplnenie dokazovania obvinený prostredníctvom svojho obhajcu spolu tromi na seba nadväzujúcimi podaniami. Tieto návrhy v priebehu hlavného pojednávania boli sčasti korigované a možno konštatovať, že súd väčšej časti z týchto návrhov vyhovel. Ako svedka na návrh obhajoby vypočul bývalého kolegu poškodeného S. O. K. P. a prečítal všetky obhajobou predložené listinné dôkazy. S výnimkou npráp. S. S., ktorý po preštudovaní spisového materiálu sa javil byť ako najaktívnejší policajt na mieste činu, resp. na mieste príchodu poškodeného (najmä z pohľadu komunikácie s týmto poškodeným), však odmietol vo veci vypočuť ďalších policajtov, ktorí sa dostavili na miesto príchodu poškodeného S. O., nakoľko vychádzal zo zaužívanej a judikatúrou i právnu teóriou odôvodnenej praxe, že nie len úradné záznamy spracované políciou v zmysle príslušných ustanovení zákonov a podzákonných noriem upravujúcich postup polície (najmä Zákona o policajnom zboru SR), nie sú dôkazné prostriedky vykonané v zmysle Trestného poriadku, ale aj výsluchy policajtov, ktorí tieto policajné záznamy a iné podobné materiály spracovávali, sú veľmi špecifickým dôkazným prostriedkom, použitie ktorého je obmedzené len na veľmi úzko vyčlenený rozsah dokazovaných skutočností.

Už na tomto mieste je potrebné uviesť, že v spise sa na viacerých miestach nachádzajú písomnosti, ktoré možno považovať za analytické materiály polície, ktoré dôkazným prostriedkom, z ktorého je možné vyvodiť nejaký dôkaz, v klasickom slova zmysle nie sú. To neznamená, že takéto analytické materiály je potrebné úplne ignorovať, pre súd však tvoria len tzv. orientačné pomôcky (viď napríklad rozhodnutie publikované pod č. R 4/82), u ktorých hodnovernosť a objektivita výsledkov analýzy musí byť konfrontovaná s vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní. Obdobnú formu tzv. orientačných pomôcok majú aj viaceré úradné záznamy nachádzajúce sa najmä v piatom zväzku predloženého spisu a aj z tohto dôvodu súd vykonal dôkaz čítaním listiny len v tých prípadoch, kedy obsah úradného záznamu, resp. s ním súvisiace skutočnosti neboli v zmysle Trestného poriadku transformované do postupov predpísaných základným trestnoprávnym procesným predpisom, pričom obsah úradného záznamu a spôsob jeho spracovania súd považoval za postup lege artis (ako príklad možno uviesť listinný materiál nazvaný ako „analýza z výstupov z Redatu“, ktorý napriek svojmu názvu je v podstate len takmer doslovným prepisom vo veci komunikujúcich policajtov v súvislosti s príchodom poškodeného S. O. na miesto, kde mal vyzdvihnúť svojho vnuka).

Obdobne obozretný ako pri posudzovaní vyššie popísaných typov úradných záznamov polície musí byť súd aj v súvislosti s eventuálnym výsluchom policajtov, ktorí v rámci prvotných kriminalistických úkonov dokumentujú trestnú činnosť, resp. ju dokumentujú ako operatívni pracovníci polície alebo vyšetrovatelia. Ako už bolo uvedené, ich vnemy pretransformované do úradných záznamov, zápisníc o podaniach vysvetlení a pod. nemôžu slúžiť ako dôkazový materiál. Na druhej strane dostupná judikatúra ani publikované odborné články na túto tému za istých naozaj výnimočných okolností umožňujú vypočít takéto osoby, avšak len k okolnostiam, ktoré vnímali vlastnými zmyslami napríklad po príchode na miesto činu. Vo veci zasahujúci policajti napríklad nemôžu byť vypočítaní na obsah nimi spísaného úradného záznamu, nakoľko už samotný takto spracovaný úradný záznam v tomto štádiu trestného stíhania, teda po podaní obžaloby, nemôže slúžiť ako dôkazný prostriedok.

Vzhľadom na okolnosti tohto prípadu, v rámci ktorého gro a podstata posúdenia situácie spočívalo v identifikácii páchatela, súd takúto výnimku v súvislosti so svedkom J. S. učinil a čítal i prepisy komunikácie policajtov zo systému Redat, resp. v jednom prípade nahratú komunikáciu týkajúcu sa okolností spáchania skutku a prvotne zistených skutočností aj prehral na technickom zariadení.

Obdobne, vzhľadom k náročnosti veci a senátom zvoleného prístupu široko akceptujúceho iniciatívu strán, vykonal aj dôkazy predložené prokurátorom resp. obhajcom i splnomocnencom poškodeného po začatí hlavného pojednávania - okrem listín a jedného znaleckého posudku oboznámil najmä doloženú fotodokumentáciu miest, ktoré mali akýkoľvek súvis s trestnou činnosťou a relevantnú mapovú dokumentáciu prostredníctvom aplikácie google maps. Aj keď v tomto prípade z hľadiska teórie dôkazných prostriedkov aj tu ide skôr o akési orientačné pomôcky, obhajoba takýto postup nenamietala a preto súd, majúc na pamäti získanie čo najväčšieho množstva informácií o žalovanom skutku, uprednostnil skôr materialistický než formalistický prístup v rámci teórie hodnotenia dôkazných prostriedkov. Preto, keďže spôsob získania akejkoľvek, v spise sa nachádzajúcej, dokumentácie nikým spochybnovaný nebol, súd aj tento typ listín vyhodnotil aj z materiálneho hľadiska.

Ďalej možno konštatovať, že v zmysle § 243 ods. 1 Trestného poriadku predseda senátu preskúmal obžalobu a dospel k záveru, že vec nie je potrebné predbežne prejednať na zasadnutí senátu a môže byť v nej nariadené hlavné pojednávanie. Termín tohto hlavného pojednávania stanovil dňa 30.04.2015 na dni 28.-29.05.2015 a na deň 02.06.2015. V ten istý deň bol určený aj spôsob a rozsah dokazovania a presný rozpis plánovaných úkonov na hlavnom pojednávaní bol stranám v konaní tak isto rozoslaný. Vzhľadom k vývoju dokazovania dňa 29.05.2015 súd stanovil deň hlavného pojednávania aj na deň 12.06.2015.

V súvislosti s touto vecou je potrebné ešte uviesť, že obžalovaný V. I. je od doby vznesenia obvinenia voči svojej osobe stíhaný väzobne, viackrát žiadal o prepustenie z väzby na slobodu, pričom tak sudca pre prípravné konanie, ako aj vo veci konajúci senát vždy rozhodol o ponechaní obžalovaného vo väzbe, resp. zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie na slobodu s tým, že všetky rozhodnutia prvostupňových orgánov odvolacím, resp. sťažnostným súdom boli potvrdené. V rámci tejto väzobnej veci, kde súdy musia konať naozaj promptne a urýchlene, súd vo veci vykonal relatívne rozsiahle dokazovanie.

Tiež ešte v rámci úvodu odôvodnenia tohto rozsudku je potrebné uviesť, že vzhľadom na okolnosti prípadu dokazovanie nebolo primárne zamerané na skutočnosti súvisiace s mechanizmom vzniku zranení, nakoľko tieto boli nesporné a žiadna strana nespochybňovala rozsah zranení poškodeného, znalcami identifikované dráhy striel a podobne. Preto už teraz je možné stručne zhrnúť, že všetky okolnosti súvisiace s tzv. objektívnou stránkou trestného činu - teda pokiaľ ide o konanie, následok a príčinnú súvislosť medzi konaním a následkom - boli potvrdené znaleckými a inými skúmaniami a nikto nespochybňoval, že k zraneniu poškodeného S. O. došlo spôsobom, ako je to opísané aj vo výroku tohto rozsudku.

Dokazovanie sa teda takmer výlučne zameralo na okolnosti súvisiace s identifikáciou strelca. Zjednodušene možno konštatovať, že identifikácia osoby, ktorá na S. O. strelala, bola nie len najväčším, ale v podstate jediným problémom, ktoré dokazovanie malo vyriešiť. Pokiaľ ide o vo veci vykonané dokazovanie, možno ho zhrnúť nasledovne.

Obžalovaný V. I. počas celého konania rozhodne popieral spáchanie skutku, ktorý mu bol kladený za vinu, a uvádzal, že so strelbou na poškodeného nemá nič spoločné. V rámci svojej výpovede opisoval predovšetkým svoj príchod pred reštauračné zariadenie Labuť v mestskej časti Bratislavy s názvom Ružinov. Sem sa dostavil na svojom motorovom vozidle Mercedes ML v nedeľu dňa 15.06.2014 v skorých ranných hodinách - zhruba o 05:27, 28 hod, pričom ako dôvod, prečo sem prišiel, uviedol návrat svojho syna Q. I. zo zájazdu v Paríži.

Na tomto mieste je potrebné uviesť, čo opäť žiadna zo strán nijakým spôsobom nespochybňuje, že syn Q. I. pochádza z manželstva so L. I., rodenou O., ktorá v roku 2009 bola za nevysvetlených okolností na verejnom priestranstve zavraždená strelou do hlavy. Viacero častí spisového materiálu i výpovedí, vo veci vypočutých osôb, preukazujú, že vzťahy medzi S. I. a S. I. v posledných štádiách ich manželstva boli naozaj problematické, čo možno tvrdiť aj o vzťahoch medzi rodinami I. a O.. Tak z jednej ako i z druhej strany boli podávané rôzne súdne i iné návrhy vrátane trestných oznámení, ktoré však ani v jednom prípade neskončili odsudzujúcim rozsudkom, či už obžalovaného V. I. alebo jeho bývalej manželky L. I., prípadne iných členov jej rodiny. Po smrti L. I. bol syn Q. I. zverený do výchovy a starostlivosti starým rodičom S. a D. O., rodičom L. I., pričom aj po smrti matky Q.M. prebiehali súdne spory súvisiace s výchovou Q.. Záujem o jeho výchovu mali tak starí rodičia ako aj obžalovaný V. I.. Vec bola naposledy meritórne rozhodnutá Okresným súdom Bratislava II, ktorý dňa 10.04.2014 zveril maloletého Q. I. do náhradnej osobnej starostlivosti starých rodičov F. O. a D.Q. s tým, že otec je povinný prispievať na výživu maloletého sumou 200 Eur mesačne, resp. od 01.09.2011 sumou 250 Eur mesačne. Súd tiež konštatoval, že existuje zročné výživné za obdobie od 02.12.2009 do 31.03.2014 vo výške 11.943,55 Eur a toto povolil otcovi splácať v mesačných splátkach vo výške 1.000 Eur. Zároveň stanovil styk otca s maloletým.

Podľa výpovede V. I. on javil záujem o styk s maloletým Q. a aj pokiaľ ide o návrat z vyššie popísaného výletu v Paríži, intenzívne komunikoval so starým otcom, poškodeným S. O. o tom, kedy sa Q. z Paríža vráti. O tomto svedčí i prečítaná e-mailová komunikácia na hlavnom pojednávaní, ktorá dokumentuje spôsob komunikácie, pričom definitívne o termíne návratu svojho syna sa V. I. dozvedel zhruba o 22.00 hod. deň pred tým, než bol poškodený postrelený, v čase, kedy bol na návšteve u svojich rodičov v Šaštíne na vozidle Renault Kangoo, ktoré je vo vlastníctve jeho otca L. I., z ktorej návštevy na tom istom motorovom vozidle sa vrátil v neskorých večerných hodinách. Jeho poslednou informáciou bola správa o tom, že Q. má prísť ráno pred reštauráciu Labuť o šiestej hodine. Ako dôvod, prečo tam chcel byť, uvádzal, že jednoducho chcel vidieť svojho syna.

Počas celej svojej výpovede obžalovaný zdôrazňoval, že neexistuje jediný relevantný dôkaz, ktorý by ho akokoľvek spájal so skutkom. Uvádzal, že v priebehu prípravného konania sa neskúmalo, či niekto na Arménskej ulici, kde býva používa vozidlo Kangoo (vid' súvislosť s kamerovými záznamami, ktoré budú spomenuté neskôr), podľa jeho vyjadrenia „nepasujú kamerové záznamy" a zdôrazňoval i rozpory vo výpovediach poškodeného. Tento hovoril najprv o zeleno-hnedých očiach páchatela, neskôr to menil, pričom on má, podľa jeho názoru, oči jednoznačne modrej farby. Poukazoval tiež na „krivé výpovede" poškodeného z minulosti a dôraz kládol i na to, že poškodený ho opoznal len po viac ako troch mesiacoch.

Pokiaľ ide o zbrane, tieto „nikdy nevlastnil, nevlastní a ani nebude vlastniť“, priznal len, že strieľal zo vzduchovky na gymnáziu. Pokiaľ ide o styk so svojim synom Q., tvrdil, že sa s ním stretával pravidelne a ak sa s ním stretnúť nemohol, vždy sa ospravedlnil.

Obžalovaný bol veľmi aktívny aj v rámci komentovania jednotlivých dôkazov, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané, najmä pokiaľ ide o prehrávanie vo veci zabezpečených záznamov bezpečnostných kamier a príslušnej fotodokumentácie. Viackrát upozornil na časový nesúlad týchto záznamov a pokiaľ ide o fotografie chronologicky zachytávajúce príchody a odchody motorových vozidiel z blízkosti miesta jeho trvalého bydliska, tvrdil, že na kamerových záznamoch je „nejaké vozidlo“, resp. „nejaká dodávka“, pričom sa evidentne vyhýbal odpovedi na otázku, či môže ísť o niektoré z motorových vozidiel, ktoré v tom čase používal (Renault Kangoo, Mercedes ML). Neučinil tak ani v súvislosti s motorovým vozidlom, ktoré je zachytené bezpečnostnou kamerou na Estónskej ulici dňa 14.06.2014 o XX:XX:XX (bezpečnostná kamera firmy ASM, s.r.o.), ktoré dokumentuje príchod motorového vozidla jednoznačne minimálne podobného „jeho“ typu Renault Kangoo vrátane dokumentovanej farby, a to v čase, kedy aj podľa jeho vyjadrenia sa naozaj mohol vraciť z návštevy svojich rodičov v Šaštíne. Na poslednom hlavnom pojednávaní, kedy súd vypočúval majiteľov bezpečnostných kamier z blízkosti obydlija obžalovaného, tento zdôraznil, že ide o záber vozidla, ktoré neskôr mohlo zabočiť do slepej ulice, kde je viacero parkovísk patriacich k panelovým bytom a vozidlo preto nemuselo pokračovať po Arménskej ulici, čo môže vysvetľovať to, že v ten istý čas takéto vozidlo nie je zachytené na zázname bezpečnostnej kamery V. G. (ide o kameru za domom obžalovaného, čiže predmetný dom obžalovaného sa nachádza medzi týmito kamerami).

Tu treba podotknúť, že prehliadkou dostupných „google máp“ z už uvedenej elektronickej aplikácie je naozaj možné overiť, že za bezpečnostnou kamerou na Estónskej ulici, pokiaľ vozidlo ide po Arménskej ulici, toto vskutku môže odbočiť do slepej ulice, kde je miesto na odparkovanie viacerých motorových vozidiel. Obžalovaný tak aspoň teoreticky mohol vysvetliť, z akého dôvodu sa toto vozidlo ďalej neobjavuje na kamere V. G. (ak teda nebolo jeho), on však v rámci posledného dňa nariadeného hlavného pojednávania, kedy ani nevedel, že túto okolnosť bude súd podrobne skúmať, spontánne uviedol, že on vlastne na Arménsku ulicu z tejto strany ani nevošiel a išiel po ulici Podunajskej. Po prehliadnutí si mapy, z ktorej jednoznačne vyplýva, že ak by išiel po ulici Podunajskej, musel prísť pred svoj dom z opačnej strany a v takomto prípade ho musela zachytiť kamera V. G., obžalovaný (najprv sa vyhýbajúc odpovedi na priame otázky) uviedol, že on nešiel ani tadeto, ale Renault Kangoo zaparkoval na Podunajskej ulici a do svojho domu vošiel zadnou bráničkou, ktorú z tejto ulice má. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že Podunajská ulica je relatívne frekventovanou ulicou, kde síce nie je zákaz parkovania, ale chýba odstavňový parkovací pruh a každé vozidlo, ak nechce výrazne zasahovať do cestnej premávky musí parkovať sčasti na chodníku, pričom obžalovaný v rámci fotodokumentácie svojho bydliska na požiadanie predsedu senátu ukázal na fotografiu číslo 13, resp. na jej premietnutý záznam z príslušného DVD a uviedol, že toto je vchod „zozadu“ o ktorom predtým hovoril a ktorý mal použiť. Fotografia nie je veľmi kvalitná, je z nej však zrejmé, najmä vzhľadom k popadaným konárom na cestu, že ide o vchod zarastený, ktorý nejaví známky používania.

Za tejto situácie odpovedajúc na otázky žiadajúce vysvetlenie takejto zmeny, pokiaľ ide o spôsob zaparkovania vozidla Renault Kangoo, sa obžalovaný vyjadril v tom zmysle, že si to „nechal až na teraz“, aby poukázal na „pamflet“ prokurátora. Okolnosti súvisiace s tým, že v podstate od začiatku trestného stíhania aktívne sledoval spis a vedel, že jeden zo základných argumentov prokurátora je dokumentácia nafoteného vozidla pripomínajúceho Renault Kangoo, v súvislosti s prezentovaním takejto informácie až po deviatich mesiacoch väzby nijakým spôsobom nevysvetľoval.

Pokiaľ ide o fotodokumentáciu zachytených cyklistov, obžalovaný sa sústredil na poukázanie na časové nezrovnalosti, najmä pokiaľ ide o prokurátorom predpokladaný „návrat páchatela“ na foto č. 8 pripojenej analýzy kamerových záznamov, kde táto fotografia časovo predchádza foto č. 7, (podľa prokurátora foto č. 7 má byť fotografia, ktorá foto č. 8 mala chronologicky predchádzať). Tu treba podotknúť, že takýto chronologický nesúlad z analýzy kamerových záznamov a ich prehratia - avšak len pokiaľ ide o výber fotografií, naozaj vyplýva.

V súvislosti s cyklistom je ešte potrebné uviesť, že obžalovaný poukazoval aj na rozpory vo výpovediach poškodeného, ktorý podľa jeho názoru nejednotne opisoval oblečenie strieľajúcej osoby. Vyjadril sa tiež k trasologickým stopám, ktoré boli zaistené v Renaulte Kangoo a ku ktorým bola vypočítaná znalkyňa I.,

ktorá konštatovala typovo zhodné znaky otláčkov plášťov pneumatík zaistených v Renaulte Kangoo v interiéri vozidla a na kartónovom papieri s otláčkami pneumatík zaisteného bicykla v rodinnom dome rodičov obžalovaného v Šaštíne, o ktorom bicykli sestra obžalovaného V. P. vo výpovedi spred vznesenia obvinenia (stanovisko súdu použiteľnosti tejto časti výpovede bude vysvetlené ďalej) uviedla, že ide o bicykel, ktorý si obžalovaný v noci deň pred inkriminovaným skutkom mal brať domov. Obžalovaný uviedol, že on žiadny bicykel nikdy v aute neprevádzal a nevedel vysvetliť, ako sa predmetné trasologické stopy v motorovom vozidle Renault Kangoo objavili. Zdôrazňoval len, že toto vozidlo okrem neho používal len jeho otec, tento si však nezvykol toto vozidlo od neho pýtať a on svojich rodičov navštevoval takmer výlučne na tomto vozidle.

Svedok poškodený S. O. v prvej časti svojej výpovede najprv pomerne rozsiahlo a podrobne opísal vzťahy s obžalovaným, ktoré hodnotil ako spočiatku dobré, neskôr sa však stali problematickými. Jeho dcéra, manželka obžalovaného, S. L. I. bola v roku 2009 zavraždená, pričom pred tým v roku 2006 ušla od manžela, ktorý ju psychicky i fyzicky týral. Podľa jeho vyjadrenia viackrát mala modriny, pričom obžalovaný týral aj deti. Od momentu, kedy sa vzťahy výrazne zhoršili, riešili rôzne situácie, ktoré vyústili do rôznych podaní, či už z jednej alebo druhej strany, pričom tieto okolnosti v zásade popisoval podobne ako obžalovaný I..

Dňa 10.04.2014 Q. súd zveril do opatery starým rodičom, pričom pred týmto dátumom obžalovaný takmer všetky stretnutia so synom odvolal, resp. sa ospravedlnil, že nemôže prísť. Po dátume rozhodnutia súdu sa to všetko zmenilo a záujem o stretávanie sa s Q. javil naozaj často.

V ďalšej časti svojej výpovedi poškodený opísal svoj odchod z miesta trvalého bydliska, kde došlo k jeho postreleniu. Q. mal prísť v nedeľu 15.06.2014 ráno o šiestej hodine tak, ako oznámil aj obžalovanému, on však musel ísť skôr, nakoľko pred piatou hodinou telefonovala spolužiačka matka, ktorá uviedla, že autobus s deťmi je už na Slovensku. On sa rýchle obliekol na pyžamo a i keď mali v pláne pôvodne po Q. ísť spolu s manželkou, rozhodol sa, že pôjde sám. Nasadol do auta a keď vyšiel z podzemnej garáže a išiel cez „šikanu“, z pravej strany k autu priskočil muž, zastal pred ním a asi dve sekundy mieril na neho. Poškodený „miestoprísažne“ vyhlásil na hlavnom pojednávaní, že v strelcovi spoznal obžalovaného I.. V ďalšej časti výsluchu opísal spôsob streľby, neskôr strelec uskočil z jeho strany nabok a spolu padli štyri výstrely. On sa snažil týmto výstrelom uhnúť kývavým pohybom tela spredu dozadu, pričom však časť výstrelov ho zasiahla. I keď si necítil ľavú ruku, bol schopný prísť s motorovým vozidlom na miesto, kde mal dôjsť autobus s jeho vnukom Q.. Tu sa ho už ujali spolužiaci jeho vnuka, resp. ich rodičia a neskôr rýchla zdravotná pomoc a policajti.

Počas svojho výsluchu zdôrazňoval, že jeho jediný záujem a záujem jeho manželky je starostlivosť o ich vnuka Q., pričom doslova uviedol, že sa naplnili odkazy od pána I., že ho „zakope“. Možno konštatovať, že pred súdom okolnosti skutku opisoval v zásade racionálne, pričom významnú časť výsluchu súd venoval požiadavke na vysvetlenie tej skutočnosti, že napriek tomu, že páchatel'a opoznal v podstate ihneď pri streľbe, konkrétne ako páchatel'a ho menom označil až niečo vyše troch mesiacov po streľbe. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že poškodený o V. I. síce v podstate hovoril už od začiatku, avšak v zásade len ako o osobe, ktorá jediná mala motív mu uškodiť kvôli už pred tým opísaným rodinným problémom. Poškodený s týmto súvisiace okolnosti vysvetľoval tým, že v tom čase ako osoba zranená, ktorá prežila príhodu, ktorú opísal aj na súde, mal iné priority a chcel si zariadiť veci súvisiace s chodom jeho firmy i veci súvisiace s jeho súkromným životom ohľadne dedičstva, závetu a podobne. Jednoznačne však zotrval na tom tvrdení, že v páchatel'ovi opoznal V. I. a to nie len podľa hornej časti tváre, ktorú mu pod šiltovkou videl, ale aj podľa pohybov, ktorými uskočil od motorového vozidla. V. I. je bývalý futbalista, on je bývalý atlét, takže vie rozoznať rozdiely a špecifiká v pohybe futbalistov, pričom okrem iného tieto pohyby pozná aj z toho dôvodu, že V. I. ich ukazoval svojmu synovi Q..

Pokiaľ ide o oblečenie strelca, tento mal tmavú bundu zapnutú až ku krku, mal šiltovku a svetlejšie nohavice. Je potrebné konštatovať, že v popise páchatel'a sa v rámci jednotlivých výpovedí nie všetky detaily zhodovali, ako však vyplynie z ďalšieho, túto okolnosť súd vyhodnotil ako okolnosť na výsosť prirodzenú. Je bez akýchkoľvek pochybností zrejme, že v takýchto vypätých situáciách, kedy človek bezprostredne vníma ohrozenie svojho vlastného života, sa opis detailov nemusí zhodovať s objektívnou realitou. To, čo je zrejme dôležité v takýchto situáciách, je celkový dojem, resp. opoznanie niekoho na základe súhrnu špecifických znakov. V tejto súvislosti preto súd podotýka, že obžalovaným toľko zdôrazňovaná rozdielnosť výpovedí ohľadne farby jeho očí v tomto prípade nemohla a ani nehrala

takmer žiadnu úlohu, nehovoriac o tom, že aj podľa vlastného pozorovania členov senátu označenie farby očí obžalovaného naozaj nie je jednoznačné - i keď je zrejmé, že v zreniciach prevažuje farba modrá. Jej prechod do zelenej v rámci farebného spektra je však evidentný, pričom súd nevidí žiadny dôvod tejto skutočnosti prikladať obzvlášť dôležitý význam.

Vo veci bol vypočutý aj svedok S. O., syn S.. L. O. z prvého manželstva a nevlastný brat Q. I.. Tento svedok nebol priamym účastníkom žalovaného skutku, vypovedal však k okolnostiam, ktoré súvisia s celkovou situáciou rodiny, v ktorej vyrastal syn obžalovaného Q. I.. Podobne ako poškodený S. O. aj tento svedok V. I. opísal ako človeka, ktorý sa jemu, jeho matke i ostatným členom rodiny spočiatku javil ako normálny človek, ktorý javil záujem o rodinný život, spočiatku aj on s ním mal dobrý vzťah a zmenil si aj priezvisko na priezvisko I..

Neskôr však v rodine začali problémy a svedok opísal viacero príbehov, kedy nie len jeho, ale aj matku L. I. V. I. psychicky a fyzicky týral a bil. Tak isto bez zvláštnych emócií a kľudne, podobne ako S. O., opísal spolu tri príbehy, v rámci ktorých obžalovaný prejavil podľa jeho názoru naozaj patologické správanie sa, ktoré bolo najevidentnejšie pri príhode s kartami, kedy kvôli výhre svedka ho obžalovaný vytiahol za ucho po schodoch a obúchal mu hlavu o zábradlie (v tejto súvislosti treba spomenúť, že obžalovaný aj toto komentoval len tak, že na to neexistuje žiadny dôkaz).

Pokiaľ ide o súdom skúmaný skutok, jemu telefonovali neskôr, pričom keď tesne po zranení starého otca sa pýtal Q., čo sa stalo, tento mu odpovedal niečo v tom zmysle, že „otec zase pokračoval“. On nepochybuje, že Q. I. zo strelby na svojho starého otca podozrieva svojho otca V. I., pričom rovnako svojho otca podozrieva aj zo smrti svojej matky. Je však pravdou, že Q. o tomto nechcel hovoriť, čo je z psychologického hľadiska a z hľadiska všeobecne známych poznatkov a skúseností situácia naozaj bežná. Pokiaľ ide o ich spoločnú matku, Q. sa doslova vyjadril, mysliac tým obžalovaného, že „ten kokot zabil našu matku“. Podobne ako on, aj Q. mal konflikty so svojim otcom a doslova sa mu snažil vyhýbať. Otca sa podľa jeho názoru bojí a keď toto on V. I. vysvetľoval, on mu na to odpovedal „od teraz si veľký pozor musíš dávať aj ty“.

Aj jemu starý otec o tom, koho v páchatelovi spoznal, hovoril až tri - tri a pol mesiaca po tom, čo sa to stalo. Starý otec o tej situácii nechcel hovoriť, prvoradá bolo jeho liečenie a oni sa ho na to ani nepýtali. Po návšteve polície však aj jemu povedal, že je jednoznačne presvedčený o tom, že na neho strieľal obžalovaný V. I.. Podľa jeho názoru tak jeho starý otec ako aj stará matka O. nemali nikdy s nikým konflikty a aj on patrí medzi osoby, ktoré podozrievajú V. I. z usmrtenia jeho matky. Aj S. O. však rozhovory na túto tému, resp. zážitky s týmto súvisiace evidentne vytesňuje, pričom svoju výpoveď primárne nezamerával na opis obžalovaného ako osoby, ktorá výrazne škodí jeho rodine. Podobne ako poškodený S. O. však aj tento svedok v pasážach, kedy hovoril o rodinných problémoch, tieto pomenúval zjavne bez toho, aby niečo zveličoval, sčasti uznal to, že najmä spočiatku obžalovaný V. I. bol dobrý otec a v rámci kritických pasáží svojej výpovede, kedy hovoril o jeho povahe, sa bez akýchkoľvek problémov pozeral priamo na obžalovaného.

V súvislosti s týmto svedkom, obdobne ako so svedkom predchádzajúcim, obžalovaný V. I. jeho výpoveď spochybnil, hoci nevedel vysvetliť, čo môže byť dôvodom, že svedok si takéto veci na neho vymýšľa. Ako dôkaz dobrých vzťahov medzi nimi predložil súdu „maturitné oznámenie“, ktoré mu S. O. odovzdal a pozval ho na jeho stužkovú. S. O., ktorý bol prítomný pri tejto časti výpovede obžalovaného (bolo to už po jeho výsluchu), uviedol, že oznámenie, ktorých dali vytlačiť spolu asi tristo, V. I. síce odovzdal, avšak v žiadnom prípade ho nepozýval na svoju stužkovú.

Pokiaľ ide o spolužitie obžalovaného s jeho bývalou manželkou, obdobne ako svedkovia O. a O. toto spolužitie popisovala aj manželka poškodeného S. O. D. O.. Táto tak isto potvrdila, že spočiatku toto spolužitie bolo zo strany ich rodiny hodnotené ako dobré, neskôr však začali vážne problémy. Dcéra chodila často dobitá a obžalovaný bil aj svoje deti, resp. ubližoval Q., ale aj synovi ich dcéry z prvého manželstva S. O..

Svedkyňa podobne ako S. O. spomenula niekoľko príbehov týkajúcich sa fyzického a psychického týrania detí, ktoré komentovala tak, že sa „hanbí o nich rozprávať“. Za všetky tieto príhody možno spomenúť situáciu, kedy sledovala, ako obžalovaný hral so svojim starším synom stolný tenis, pričom ho

znemožňoval, hovoril o tom, že nevie hrať a v priebehu hry sa postavil k pingpongovému stolu, vystavil svoje prirodzenie a povedal, že „aj tento by zahral lepšie ako ty“.

Vzťah Q. k svojmu otcovi hodnotila ako negatívny. Keď Q. obžalovaného navštívil, vracal sa od neho v „dezolátnom stave psychicky aj fyzicky“. Až do doby, kým súd definitívne nenariadil náhradnú starostlivosť starých rodičov, čo bolo niekoľko desiatok dní pred žalovaným trestným činom, obžalovaný V. I. záujem o stretanie sa so svojim synom javil len symbolický, resp. pokiaľ sa aj mal s ním v zmysle príslušných súdnych rozhodnutí stretnúť, vo veľkej väčšine prípadov sa ospravedlnil. Toto sa zmenilo až po už spomínanom rozsudku súdu ohľadne náhradnej starostlivosti nad Q. I., čiže v dobe tesne pred spáchaním skutku voči poškodenému obžalovaný začal oveľa výraznejšie javiť záujem o kontakt so svojim synom, pričom svedkyňa potvrdila i poškodeným uvádzanú skutočnosť, že obžalovaný sa niekoľko dní pred príchodom Q. zo zájazdu v Paríži veľmi vehementne dožadoval oznámenia presného času, kedy má Q. z Paríža prísť.

Pokiaľ ide o okolnosti skutku, ktorý bol žalovaný, táto svedkyňa pri streľbe prítomná nebola, túto ani nepočula, a v podstate len potvrdila všetky okolnosti tak, ako ich opisoval jej manžel poškodený S. O.. Spolužitie s ním hodnotila ako úplne bezproblémové, pričom zdôraznila i to, že jej manžel s výnimkou V. I., kvôli rodinným problémom, nemal s nikým žiadne konflikty ani súkromného, ani pracovného charakteru. Ona ho vnímala ako naozaj nekonfliktného človeka. Pokiaľ ide o rozhovory po vzniku zranení poškodeného, zdôrazňovala, že poškodený o tomto nechcel hovoriť a aj jej o tom, že v streľcovi spoznal V. I., povedal až v dobe, kedy ohľadne tejto skutočnosti priamo označiac páchatela vypovedal na polícii.

K charakteru obžalovaného a k spôsobu jeho rodinného i pracovného života vypovedali aj svedkovia F. arch. K. P. a Y. S. (v prípade svedka P. ide o svedka, ktorého navrhla vypočuť obhajoba na základe políciou spracovaného úradného záznamu). Svedok K. P. sa k osobe poškodeného S. O. v zásade vyjadroval neutrálne, resp. nevedel uviesť žiadnu okolnosť súvisiacu s činnosťou firmy alebo pracovnou činnosťou poškodeného, ktorá by mohla byť dôvodom útoku voči jeho životu. Z hľadiska hodnotenia takejto možnosti sa vyjadril, že „pochybuje o tom“, že by pracovná činnosť poškodeného mohla byť dôvodom takéhoto útoku, ide o bývalého kolegu poškodeného, s ktorým dlhé roky spolupracoval, pričom firma, v ktorej pracovali, bola väčšinou „v kladných číslach“, nevykazovala dlhy a neregistroval žiadne problémy s obchodnými partnermi.

Nepotvrdil informáciu obžalovaného, podľa ktorého sa poškodený mal vyjadriť, že všetci vo firme sú len „bežci na určitú dobu a že ich aj tak po čase z firmy vyháďže“, takýto štýl vyjadrovania sa nebol štýlom poškodeného. Považoval ho však za zvláštneho človeka, ktorý mal svoje spôsoby a on s ním nie vždy súhlasil.

Svedok Y. S. uviedol, že obžalovaného pozná zhruba od roku 1996 a boli v relatívne úzkom kontakte. Podobne ako členovia rodiny O., i on potvrdil problémy rôzneho charakteru medzi obžalovaným a jeho manželkou L.. On konkrétne bol spočiatku na strane obžalovaného, neskôr sa však dozvedel rôzne veci, ktoré ho privedli k záveru, že pravdivejšie problémy v rodine opisuje L. I.. Istý čas obžalovaný u neho býval, avšak došlo k viacerým konfliktom, na základe ktorých mu on povedal, že si už viac nepraje, aby sa obžalovaný u neho zdržiaval a prespával. Potvrdil tiež, že obžalovaný ho obvinil z vydierania za 7 miliónov Sk, toto sa však nezakladalo na pravde a išlo o výmysel obžalovaného.

Obžalovaný mu zazlieval, že začal nadržovať L. a hovoril mu, že „spraví s nimi poriadky“, resp. „dá ich do poriadku“. Potvrdil, že L. bola viackrát zbitá, takže pokiaľ ide o interpretáciu toho vyjadrenia „dá ich do poriadku“, on si myslel, že s nimi (L. a jej rodinou) niečo „podnikne“, zrejme „fyzicky“. Rozdielne ako obžalovaný vypovedal ohľadne jeho záujmu o zbrane a strieľanie a jednoznačne potvrdil, že obžalovaný ho žiadal, aby mu pomohol zohnať zbraň. Bolo to z dôvodu, že si chcel zaštieľať, pričom obžalovaný vedel, že on je držiteľom zbraní. Zbraň mu však nikdy nezohnal a ani neboli spolu strieľať.

Pokiaľ ide o žalovaný skutok, resp. jeho priebeh, svedok sa k tejto skutočnosti vyjadriť nevedel, pričom v súvislosti s obžalovaným aj tu je potrebné zdôrazniť, že tento vehementne namietal skutočnosti tvrdené svedkom. Uviedol, že v podstatných veciach nehovorí pravdu, pričom to bol on, ktorý svedkovi v dobe krízy jeho manželstva umožnil prespať u neho.

K okolnostiam, ktoré či už priamo alebo nepriamo súviseli s priebehom žalovaného skutku, boli vypočítaní tiež svedkovia S. S. - zamestnanec bezpečnostnej služby podnikateľského subjektu, ktorý sídli v blízkosti miesta činu a už v úvode odôvodnenia tohto rozsudku spomenutý svedok npráp. S. S., ktorý sa ako jeden z prvých zasahujúcich policajtov dopravil na miesto, kde ukončil svoju jazdu zranený poškodený S. O..

S. S. uviedol, že v čase ktorý mohol bezprostredne predchádzať dobe zranenia poškodeného a v blízkosti miesta činu vykonával svoju pravidelnú obchádzkovú činnosť, pričom na mieste, ktoré presne označil na náčrtku, a ktoré je len niekoľko desiatok metrov od miesta činu, spozoroval osobu, ktorá mu bola podozrivá. I keď presný popis tejto osoby najmä na hlavnom pojednávaní už nevedel uviesť, v zásade pri všetkých svojich výpovediach hovoril o tom, že táto osoba mala šiltovku, rifle, bundu tmavšej farby a ruksak. Zdala sa jej „taká nesvoja“, chodila niekoľko metrov okolo áut hore dole, pričom on si skôr myslel, že má v záujme niečo robiť s týmito autami. Strelbu nepočul, ani nevidel a na miesto činu sa dostavil až po tom, kedy začali policajti svoju kriminalistickú činnosť, pričom im opísal skutočnosti, ktoré predtým pozoroval. Aj vzhľadom k ostatným vo veci zisteným skutočnostiam je zrejmé, že tento svedok opisoval neskoršieho páchatel'a útoku na S. O., i keď žiadne ďalšie markanty, ktoré by dovolili páchatel'a identifikovať, si nevšimol. Na mieste činu, resp. v jeho okolí žiadny bicykel nevidel.

V súvislosti s týmto svedkom je ešte potrebné uviesť, že osobu s bicyklom na týchto miestach pozoroval asi tri alebo štyri dni predtým, než došlo k spáchaniu žalovaného skutku, pričom však podľa jeho presvedčenia nešlo o tú istú osobu, ktorú videl pred prejednávajúcou strelbou. Bol vypracovaný aj identikit tejto osoby a svedok nevedel uviesť, či ním pozorovaná osoba niekoho čakala, pozorovala, resp. sa len chcela skrýť pred páľavou na zatienenej časti pozemku.

Svedok npráp. S. S. je zrejme prvou osobou, ktorá sa s poškodeným rozprávala o tom, čo sa mu stalo. Uviedol, že po príchode pred reštauráciu X. videl na sedadle tmavého Audi Q5 sedieť staršieho prešedivělého pána, ktorý mal zranenie na krku. Spýtal sa ho, čo sa mu stalo, pričom on uviedol, že ako vychádzal z garáže na Tomášikovej ulici, prebehol k jeho autu maskovaný muž, ktorý niekoľko krát vystrelil a zranil ho. Uviedol, že má podozrenie na svojho zaťa, ktorý sa snaží vysúdiť do svojej starostlivosti od nich jeho syna Q., ktorý je zverený starým rodičom. Podľa vyjadrenia tohto svedka zať sa násťojčivo domáhal dátumu, času a miesta, kde má prísť vnuk, i keď bolo zrejmé, že po neho majú prísť starí rodičia.

Tento svedok ďalej kontaktoval aj ďalšie osoby, ktoré boli na mieste príchodu poškodeného, vrátane jeho vnuka Q.. Tento sa na neho v podstate skoro až osopil, že „vy neviete, čo sa stalo, vy neviete, že mi zabili mamu...?“ z čoho on vydedukoval, že z útoku na starého otca syn podozrieva svojho otca, čo mu potvrdili aj okolostojaci. Títo uviedli, že podľa nich nie je náhodou, že bolo strieľané na Q. starého otca, pričom Q. kontakt so svojím otcom nechcel mať.

Svedok potvrdil i to, že na predmetné miesto sa neskôr dostavil aj V. I., o ktorom zistil, že ide o osobu, o ktorej predtým rozprávali tak poškodený, ako aj na mieste prítomní rodičia detí vracajúcich sa zo zájazdu. V. I. musel vidieť, že je tam sanitka, mohol vidieť aj to, že na mieste je postrieľané auto a v aute už nikto nesedí. Na nič sa nespytoval, pričom rešpektoval všetky pokyny polície. Jeho správanie sa mu pripadalo „absolútne chladné“.

Pokiaľ mal svedok konkretizovať svoje podozrenie na svojho bývalého zaťa, spomenul si, že poškodený hovoril o tom, že sa so svojim zaťom stále súdi a toto je jediná osoba, s ktorou on má konflikt. Vyslovene uviedol, že nikto iný mu nemá záujem poškodiť. Okolnosti, že vyšetrované skutočnosti mohli prebehnúť tak, ako to potvrdzuje tento svedok, dokumentuje i správa, resp. prehratie záznamu zo systému REDAT, ktorý dokumentoval komunikáciu policajtov súvisiacu s prešetrovanou skutočnosťou.

Z tejto komunikácie je zrejmé, že na mieste príchodu poškodeného policajti naozaj zistili skutočnosti, v zásade tak ako ich popisoval aj vyššie uvedený svedok, pričom z prepisu záznamu i z jeho prehratia je zrejmé, že i vyšetrojúci policajti jednoznačne zo spáchania skutku podozrievajú V. I.. V tejto súvislosti je však potrebné spomenúť i to, že komunikujúci policajti uvádzali, že „popis sa nezhoduje s popisom páchatel'a... zrejme išlo o vraždu na objednávku“, pričom súd aj tejto okolnosti, ktorá v zásade svedčila v prospech obžalovaného, venoval zvýšenú pozornosť.

Tu je možné uviesť, že podľa zistených relevantných skutočností poškodený o páchatelovi hovoril ako o „maskovanom“ mužovi, pričom niektoré dôkazné prostriedky nasvedčujú tomu, že páchatel mal byť silnejšej postavy. Jeho opisovaná výška a vek sa však v zásade zhodujú s opisom obžalovaného, pričom neskôr aj samotný poškodený uvádzal, že sa mu zdalo, že útočník, ktorý mal na vrchu bundu zapnutú až po krk, mal na sebe viac vrstiev oblečenia. Tu treba uviesť, že obžalovaný I. je skôr vyššej a možno povedať štandardnej postavy. V každom prípade je možné konštatovať, že viacvrstvové oblečenie, resp. prekrytie spodného oblečenia hrubou po krk zapnutou bundou môže opticky postavu zväčšovať. Pokiaľ ide o výraz „maskovaný“, použil ho len svedok S., pričom poškodený v rámci svojich prvotných výpovedí vo veci o nejakom maskovaní páchatel'a nehovorí, spomína len šiltovku a „vysoký, taký stalinský límec“. (Tu súd dáva do pozornosti aj tú skutočnosť, že poškodený v podstate na druhý deň po skutku odmieta vo veci vypovedať a pred svojou výpoveďou, kedy jednoznačne označil za páchatel'a V. I., vypovedá len dňa 30.06.2014, kedy uvádza, že páchatel' mal už spomenutú šiltovku, vysoký golier, do tváre mu nevidel, videl mu však oči. Jeho postavu hodnotí ako takú „macatú“.)

Pokiaľ ide o svedkov, vo veci boli ešte vypočutí L. P., V. G. a S. S.. Vo všetkých prípadoch ide o osoby ktoré vypovedali k okolnostiam dokumentovania okolia bydliska obžalovaného, najmä pokiaľ ide o zabezpečené kamerové záznamy, resp. v osobe S. S. ide aj o majiteľa vozidla Renault Kangoo, ktorý býva v susedstve obžalovaného. Relevancia týchto svedeckých výpovedí bude zohrávať úlohu pri tých častiach odôvodnenia rozsudku, kedy súd bude vyhodnocovať zabezpečenú fotodokumentáciu a kamerové záznamy a v tejto časti odôvodnenia rozsudku na význam týchto výpovedí bude aj poukázané. Už teraz je však možné konštatovať, že vozidlo S. S., ktoré je aj fotograficky zadokumentované, v žiadnom prípade nespĺňa parametre vozidla zachyteného na bezpečnostných kamerách, ktorých význam bude vysvetlený v ďalšej časti odôvodnenia tohto rozsudku. Inak povedané, motorové vozidlo Renault Kangoo patriace S. S. nie je motorovým vozidlom, ktoré zachytávajú kamery a fotodokumentácia zabezpečená orgánmi činnými v trestnom konaní.

Pokiaľ ide o psychiatrické a psychologické skúmanie tak obžalovaného, ako aj poškodeného, k veci boli z vlastnej iniciatívy súdu vypočutí znalci S. S. E. a znalkyňa S. O. E.. Obidvaja títo znalci sa na hlavné pojednávanie dostavili po vzájomnej dohode so spoluznalcami a uviedli, že ich závery znaleckého skúmania nie sú odlišné a zhodujú sa.

Znalec S. S. E. zotrval na záveroch podaného znaleckého posudku, odvolal sa naň a tak tento znalecký posudok bol prečítaný. Znalci vo svojom posudku nekonštatovali prítomnosť žiadnej duševnej choroby u obžalovaného, ktorá by mohla mať akýkoľvek vplyv na jeho rozpoznávacie a ovládacie schopnosti. Znalci však konštatovali, že v tom čase obvinený sa odmietol podrobiť testovým metódam skúmania štruktúry osobnosti, ktorých použitie ako jediné môže dať odpovede ohľadne toho, či v prípade skúmanej osoby ide o abnormne psychopaticky štruktúrovanú osobnosť.

Znalkyňa S. O. E. sa podieľala na znaleckom posudku, ktorý sa týkal posúdenia osoby a osobnosti poškodeného S. O.. Aj táto znalkyňa v plnom rozsahu zotrvala na záveroch podaného posudku, odvolala sa naň a tak tento posudok bol prečítaný. V súvislosti s duševným zdravím poškodeného S. O. tak isto možno konštatovať, že ani tento netrpí žiadnym duševným ochorením a jeho rozpoznávacie a ovládacie schopnosti boli a aj sú v plnej miere zachované.

V rámci skúmania okolnosti spočívajúcej v tom, že poškodený až po niekoľkých mesiacoch páchatel'a označuje menom, znalkyňa doslova uviedla, že pokiaľ do svojho myslenia zakomponuje anamnestické vnímanie veci súvisiace s vraždou dcéry poškodeného a početné konflikty so zaťom, ktoré nikto nepopieral, poškodený sa cítil byť ohrozený a najmä cítil ohrozenie svojej rodiny. To podľa jej názoru vysvetľuje latenciu a neskoršie oznámenie identity páchatel'a. Poškodený jednoducho dlho rozmýšľal, kým podal trestné oznámenie. Znalkyňa tiež zdôraznila podľa nej dôležitú okolnosť - obavy o vývoj vnuka Q., ktorého do celej záležitosti nechcel zaťahovať a tento bol svedkom napätia i konfliktov. Podľa názoru znalkyne vyšetřovaný S. O. žije vo vzornom manželstve, všetky konflikty znáša neprijemne, ale predovšetkým nechce, aby čokoľvek prežitie malo vplyv na vývoj jeho vnuka. Na druhej strane by však nebol rád, keby vnuk žil v presvedčení, že tu žiadna spravodlivosť neexistuje, a najmä z tohto dôvodu sa nakoniec rozhodol páchatel'a označiť.

Vo veci boli tiež vykonané ohliadky miesta činu i rodinných domov tak obžalovaného ako i jeho rodičov a rôzne kriminalistické skúmania. Výsledkom týchto aktivít je viacero znaleckých posudkov, ktoré v

zásade potvrdzujú len tú skutočnosť, že poškodený bol postrelený spôsobom, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku a na mieste činu sa našli spolu 4 nábojnice, ktorých skúmanie nijak neprispelo k identifikácii páchatela. Rovnako k identifikácii páchatela neprispeli ani skúmania ďalších stôp a zjednodušene povedané výsledky chemických, biologických, balistických i iných expertíz žiadnym spôsobom nenapomohli tomu, aby mohol byť páchatel identifikovaný. V tomto prípade je potrebné konštatovať i to, že žiaden z vykonaných kriminalistických dôkazov, tak ako nepotvrdil tú skutočnosť, že páchatelom je obžalovaný V. I., túto okolnosť ani nevyvrátil.

V tejto súvislosti - opäť z vlastnej iniciatívy súdu - bol vykonaný dôkaz aj osobným výsluchom znalcov z odboru kriminalistickej chémie a z odboru trasológie (stopy týkajúce sa povýstrelových splodín a trasologické stopy nájdené v Renaulte Kangoo, ktoré používal obžalovaný). Súd považoval za potrebné predmetných znalcov vypočuť k istým všeobecným skutočnostiam, ktoré súvisia s ich odbornou kvalifikáciou.

Pokiaľ ide o odvetvie kriminalistickej chémie, je potrebné uviesť, že na tele obžalovaného neboli nájdené žiadne povýstrelové splodiny, pričom predmetné stery a bukálne výtery boli zabezpečené zhruba 45 minút po tom, ako došlo ku skutku. Poverený pracovník Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava npor. F. M. I. uviedol, že v zásade povýstrelové splodiny smerujú dopredu, môže však nastať i situácia, že povýstrelové splodiny sa objavia napr. aj na tvári strelca. Závisí to od viacerých okolností, typu zbrane, vzdialenosti zbrane od tváre a podobne. V zásade je možné konštatovať, že ak má strelec rukavice, najmä nepriepustné, povýstrelové splodiny sa na rukách nevyskytnú. Kriminalistická prax však zaznamenala prípady, kedy sa povýstrelové splodiny vyskytli aj na rukách odetých do rukavíc, pokiaľ išlo napríklad o rukavice pletené. V takýchto prípadoch opäť povýstrelové splodiny na rukách sa môžu alebo nemusia vyskytovať.

Povýstrelové splodiny v zásade nie je problém odstrániť mechanicky dôkladným umytím si rúk bežnými dezinfekčnými prostriedkami. To isté platí aj o oblečení, prípadne rukaviciach - aj z textílií je možné povýstrelové splodiny odstrániť, či už ich vyprášením alebo vypratím. Pri vyprášení textílie však je skôr pravdepodobné, že tam niečo ostane. Povýstrelové splodiny, pokiaľ sa neodstránia mechanicky alebo nejak inak, na zachytenom materiáli je možné dokumentovať niekoľko hodín po tom, ako došlo k streľbe.

Pokiaľ ide o zaistené trasologické stopy vo vozidle Renault Kangoo, resp. na kartóne, ktorý sa vo vozidle nachádzal, poverená pracovníčka Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava mjr. F. Z. I. uviedla, že v rámci skúmaných stôp konštatovala „zhodne uložené rôzne trojuholníky, kocky a obdĺžniky“, pokiaľ ide o vzor skúmanej stopy (odtlačok plášte) v porovnaní s porovnávacím materiálom, ktorým bol bicykel a plášte jeho kolies zaistený v rodinnom dome rodičov obžalovaného V. I.. Znalkyňa tiež konštatovala, že ide o odtlačky dvoch rôznych plášťov pneumatík, pričom dva rôzne plášte vykazujúce zhodné štýlové prvky mal i skúmaný bicykel. Podľa jej názoru je veľmi nepravdepodobné, že by skúmané odtlačky pochádzali od iných plášťov než sú plášte bicyklové. Rozmiestnenie i charakter stôp jednoznačne naznačovali, že vo vozidle musel byť prevážaný bicykel.

Vzhľadom k množstvu, kvantite i kvalite skúmaných stôp sa však znalkyňa nemohla jednoznačne vyjadriť, či odtlačky pochádzajú od plášťov pneumatík skúmaného bicykla. Mohla konštatovať len to, že vykazujú zhodne uložené rôzne znaky, na základe ktorej skutočnosti sa nemôže vyjadriť ani k miere pravdepodobnosti, nakoľko tieto odtlačky pochádzajú z plášťov skúmaného bicykla.

Pokiaľ ide o znalecké skúmania, súdu bol tiež predložený znalecký posudok znalca F. Z. H. z odvetvia kriminalistickej fotografie. Tento posudok a účasť znalca na hlavnom pojednávaní zabezpečil splnomocnenec poškodeného.

Aj tento znalec sa v plnom rozsahu odvolal na svoj znalecký posudok, pričom je potrebné konštatovať, že sa týka analýzy fotografií, ktoré podľa názoru prokurátora zachytávajú príchod motorového vozidla Renault Kangoo, ktoré použil obžalovaný, z miesta činu. Ide najmä o fotografie, na ktorých je zachytené ťažné zariadenie, resp. motorové vozidlo, na ktorom ťažné zariadenie je možné identifikovať, pričom je potrebné uviesť, že bolo skúmané aj motorové vozidlo Renault Kangoo používané obžalovaným, ktoré je aj fotograficky zachytené, pričom jednoznačne z týchto fotografií vyplýva, že ide o vozidlo s ťažným zariadením, ktoré zariadenie je prekryté červeným krytom.

Znalec v rámci svojho posudku jednoznačne na ním skúmanej fotografii identifikuje významný detail na porovnávacom zariadení, pričom na ním skúmanom zobrazení je na strane 18 posudku (fotografia motorového vozidla zabezpečená z bezpečnostnej kamery) identifikovaný rovnaký významný detail - červená farba krytu na ťažnom zariadení. Znalec jednoznačne dospel k záveru, že na fotografii dokumentovaná červená farba nemôže pochádzať z akejsi optickej alebo fotografickej deformácie skúmaného snímku, ale záber jednoznačne zachytáva objekt červenej farby, ktorý je v blízkosti ťažného zariadenia, resp. na ňom.

Pokiaľ ide o zabezpečené zábery z bezpečnostných kamier a ich fotodokumentačné spracovanie, je potrebné uviesť nasledovné.

Prokurátor súdu predložil tri série video a fotozáznamov z bezpečnostných kamier, ktoré zachytávajú v prvom prípade pohyb motorových vozidiel v okolí bydliska obžalovaného, v druhom prípade pohyb cyklistu, o ktorom sa prokurátor domnieva, že je páchatelom trestného činu z miest blízkych trestnému činu a v treťom prípade pohyb motorového vozidla, o ktorom tvrdí, že ide o Renault Kangoo, v ktorom sa obžalovaný vracal z miesta činu. V skratke možno zhrnúť, že prokurátor sa domnieva, že obžalovaný niečo vyše pol hodiny pred spáchaním skutku odchádza z miesta svojho trvalého bydliska na vozidle Renault Kangoo, vezie v ňom bicykel, auto odparkuje na nezistenom mieste v blízkosti miesta činu, presadne na bicykel, k miestu činu sa priblíži na bicykli, spácha trestný čin, na bicykli sa vráti k motorovému vozidlu Renault Kangoo, vracia sa na ňom domov a niečo vyše 20 minút po spáchaní skutku týmto vozidlom prichádza k svojmu domu. Zhruba o 7 minút na to na vozidle Mercedes od svojho domu odchádza a prichádza k reštaurácii Labuť. Arménska ulica v Bratislave je relatívne krátka ulica v jej mestskej časti Vrakuňa, pričom orgány činné v trestnom konaní dokumentujú existenciu dvoch bezpečnostných kamier na tejto ulici. Jedna je v objekte firmy ASM, s.r.o. a dokumentuje v podstate vchod na Arménsku ulicu z ulice Estónskej, druhá je umiestnená na rodinnom dome V. G.. Rodinný dom obžalovaného sa nachádza medzi týmito dvomi kamerami. Podľa mierky dostupných máp je vzdialenosť medzi týmito kamerami zhruba sto metrov.

Prvý prokurátorom predložený videozáznam a fotozáznam je zo dňa 14.06.2014 z bezpečnostnej kamery na firme ASM, s.r.o., kde je vidieť, že o 23:46:38-39 hod. od ulice Estónskej smerom na ulicu Arménsku prechádza motorové vozidlo úžitkového typu („dodávka“), o ktorom rôznymi typmi skúmania a vykonanými dôkazmi (stanovisko predajcu) bolo ustálené, že môže ísť aj o motorové vozidlo Renault Kangoo, prípadne motorové vozidlo Nissan Kubistar (toto tvrdenie platí o všetkých foto a video záberoch, na ktorých sa obdobné motorové vozidlo vyskytuje). Prejazd takéhoto vozidla už potom nie je dokumentovaný na bezpečnostnej kamere V. G., čo znamená, že v predmetnom čase toto vozidlo po Arménskej ulici ďalej nepokračovalo v jazde. Z hľadiska analýzy miesta aj podľa mapovej dokumentácie teda vozidlo muselo buď zabočiť na mieste ihneď po zábere kamery doprava k parkoviskám dvoch panelových domov (ide o slepú ulicu), alebo zastalo ešte na Arménskej ulici pred záberom kamery V. G.. Svedok L. P. pripustil istú časovú odchýlku v súvislosti s dokumentovaním času záberov na kamere, podľa jeho názoru však ide naozaj len o odchýlky minimálne, rátané na sekundy (najviac 1,5 minúty).

Na druhý deň, teda v deň, kedy došlo ku skutku, s časovým údajom 4:35:00 kamera V. G. dokumentuje odchod zjavne podobného motorového vozidla, ktoré je zachytené predchádzajúci deň na kamere M., s.r.o., pričom kamera ASM, s.r.o. v kritickú dobu prejazd takéhoto motorového vozidla neviduje. To jednoznačne znamená, že predmetné vozidlo muselo vyjsť buď zo slepej ulice, ktorá je vyššie spomínaná, alebo parkovalo na ulici Arménskej, v priestoroch po vchode z ulice Estónskej. V. G. v rámci výsluchu na hlavnom pojednávaní poukazujúc aj na jeho vyjadrenie z prípravného konania uvádza, že v tom čase bola kamera nastavená tak, že ukazovala zhruba o 20 minút neskorší čas, než bol čas reálny. Za tejto situácie prejazd motorového vozidla pripomínajúce vozidlo zachytené predchádzajúci deň na kamere ASM, s.r.o. bol dňa 15.06.2014 dokumentovaný zhruba o 4:15 hod (okrem „analýzy kamerových záznamov do prípadu vraždy v štádiu pokusu poškodený S. O.“, ďalej „analýza kamerových záznamov“ - príloha k spisu ako orientačná pomôcka, viď aj č. I. 1360, 1380, 1381, 1355 a 1382).

V ďalšom priebehu udalostí prokurátor dokumentuje pohyb cyklistu a na č. I. 1384 je zachytený záber kamery č. 16 firmy ELNEA a.s. Bratislava s časovým údajom 4:29:37, kde v diaľke sa mihne obrys, o ktorom je možné predpokladať, že ide o cyklistu, pričom obdobne je možné vyhodnotiť i predmetný kamerový záznam (táto fotografia na analýze kamerových záznamov sa nenachádza).

Aj ďalšia dokumentácia činnosti bezpečnostnej kamery, tentokrát č. 1 firmy ELNEA a.s. Bratislava, podľa názoru prokurátora dokumentuje pohyb cyklistu. Deje sa tak o 4:30:22 hod, kde v diaľke je zachytený pohyb obrysu, ktorý je možné považovať za pohyb cyklistu - viď foto 3 na analýze kamerových záznamov a tiež č. I. 1385.

Ďalej prokurátor dokumentuje pohyb cyklistu záberom kamery č. 3 firmy UTAR, s.r.o. Bratislava, kamera vykazuje časový údaj 04:31:19, kde v diaľke je opäť zachytený obrys, ktorý je možné považovať za obrys cyklistu (viď č. I. 1386, v tomto prípade nie je dokumentovaný touto kamerou pohyb cyklistu späť, fotografia nie je na analýze kamerových záznamov). V chronologickom poradí nasledujú zábery, z ktorých je už evidentné, že dokumentujú pohyb cyklistu, ktorý vykazuje rovnaké znaky oblečenia a na viacerých záberoch vidieť, že cyklista má na sebe ruksak. Tu je však potrebné podotknúť, že do tejto série obrázkov nezapadá foto 6 z analýzy, predmetná situácia ktorá sa navonok javí ako nezrovnalosťou, však bude analyzovaná neskoršie. Takže o 4:31:32 kamera č. 1 firmy UTAR s.r.o. zaznamenáva pohyb osoby, o ktorej jednoznačne možno tvrdiť, že ide o cyklistu (viď aj č. I. 1387). Toto je zachytené na foto 4 analýzy, pričom pohyb cyklistu vykazujúceho veľmi podobné znaky je ďalej dokumentovaný na kamere č. 4 firmy UTAR s.r.o., konkrétne tento cyklista sa na zábere tejto kamery objavuje v časovom rozmedzí od 4:31:50 až 4:31:56 (viď foto 5 z analýzy a č. I. 1388 až 1389).

Posledne zachytené miesto sa už naozaj nachádza v blízkosti miesta činu, pričom je potrebné konštatovať, že priebeh skutku nezachytila žiadna z bezpečnostných kamier, rovnako možno konštatovať, že žiadna z bezpečnostných kamier nezachytila miesto, kde bol podľa prokurátora páchatelom použitý bicykel odparkovaný. Ku skutku malo dôjsť zhruba o 4:50, pričom ďalšia séria videozáznamov a fotografií podľa prokurátora mapuje cestu páchatel'a z miesta činu po jeho vykonaní. Ako prvý záber z cesty naspäť prokurátor na analýze predkladá záber posledne uvádzanej kamery č. 4 firmy UTAR, s.r.o., na ktorom je opäť evidentne cyklista kamerou zachytený o 4:57:02. Podľa názoru prokurátora ten istý cyklista je potom opäť zachytený aj kamerou č. 3 firmy UTAR s.r.o., a to o 4:58:06 (foto 6, 7 analýzy, č. I. 1390, 1391, 1392 a 1393). Tu je v súlade s tvrdeniami obžalovaného potrebného uviesť, že na záberoch bezpečnostných kamier, ktoré sa týkajú skutku, je naozaj zachytený pohyb viacerých cyklistov a časový úsek zhruba jednej minúty medzi zábermi na kamerách č. 3 a 4 firmy UTAR dokumentujúcich návrat cyklistu nekorešponduje s časovým úsekom cesty na miesto činu, ako ho prokurátor dokumentuje na foto 4 a foto 5 analýzy. Je potrebné uviesť i to, že naozaj pokiaľ pozorovateľ jednotlivých videí ich pozoruje v chronologickom poradí, zábery týchto kamier v podstate na seba takmer nadväzujú, resp. by nadväzovať mali, pokiaľ sa dokumentuje pohyb akéhokoľvek subjektu. Toto platí pre prípad dokumentácie pohybu cyklistu tam, teda na miesto činu, nie je to však možné tvrdiť o dokumentácii pohybu cyklistu naspäť.

Inak povedané, cyklista zachytený na foto 6 analýzy v zmysle chronológie záberov nemôže byť cyklista zachytený na foto 7 analýzy a príslušných čísel listov spisu. Táto okolnosť - avšak opäť len navonok - dáva za pravdu obžalovanému, ktorý tvrdí, že ide zo strany žalobcu o nereálnu kompiláciu rôznych so skutkom nesúvisiacich záberov. Pokiaľ súd spomenul termín „navonok“, mal tým na mysli, že kompilácia v tomto a ešte v jednom nasledujúcom prípade, ktorý však súd považuje za menej podstatný, naozaj vo všetkých aspektoch analýzy nie je reálnym obrazom priebehu relevantného deja, avšak len v niektorých čiastkových a nepodstatných okolnostiach.

Ako už bolo uvedené, rôzne policajné analýzy a nimi zoraďené fotografie nie sú dôkaznými prostriedkami samy o sebe. Za dôkazný prostriedok možno považovať len samotné zábery videokamier a časové údaje na nich uvedené. Pokiaľ bol premietnutý relevantný čas záberov z kamery č. 4 firmy UTAR, s.r.o., je zrejme, že po prechode cyklistu, ktorý je dokumentovaný o 4:57:02, zhruba o 50 sekúnd nasledujú zábery ďalšieho naozaj rýchlo idúceho cyklistu, ktorý je dokumentovaný v časoch o 04:57:56-57 hod. Premietnuc si to chronologicky (software, ktorý udalosti zachytával, to umožňuje) na tento záber naozaj súladne nadväzuje záber dokumentovaný kamerou č. 3 o 04:58:06. Je teda zrejme, že prokurátor sa v analýze pomýlil a s predmetnou vecou naozaj súvisí len tá časť videozáberu kamery č. 4 firmy UTAR, s.r.o., na ktorom v čase tesne pred 04:58 hod. sa naozaj rýchlo presúva cyklista, ktorý mimochodom vykazuje spoločné identifikačné znaky so zábermi cyklistov, ktorí sú identifikovateľní na ďalších fotografiách a videozáznamoch. Tu treba ešte podotknúť, že cyklista dokumentovaný na foto 6 analýzy, tak ako to v príslušnej slovnej analýze komentuje orgán činný v trestnom konaní, nielen že má iné vonkajšie znaky oblečenia, ale podľa všetkého naozaj má na ľavej strane riadítok spätné zrkadlo, nakoľko na predmetnom mieste, kde spätné zrkadlo býva umiestnené, sa evidentne odráža slnečné

prípadne iné svetlo. Preto v tomto prípade je pre vec zrejme relevantná druhá strana slovnej analýzy kamerových záznamov z č. I. 1342, kde v súlade s realitou vec spracujúci policajt uviedol, že „o 04:57:56 cyklista v tmavom, tmavý ruksak, na hlave asi šiltovka, prechádza v zábere rýchlou jazdou“. Na tento záber potom naozaj môže nadväzovať záber o 04:58:06, ktorý dokumentuje pokračovanie jazdy tohto cyklistu.

Pre vec relevantná a v konečnom dôsledku chybná je aj ďalšia analýza videokamier a s týmto súvisiacich fotozáberov, ktorá súvisí s foto 8 analýzy kamerových záznamov. Ak má byť správna prokurátorom dokumentovaná chronológia kamier 1 a kamier 16 firmy ELNEA, a.s., ktorá sa týka dokumentovania návratu podozrivého cyklistu, na predmetných záberoch nemôže byť zachytený jeden a ten istý cyklista. Je totiž pravdou, že ak by to tak malo byť, záber kamery č. 1 firmy ELNEA, a.s. musí predchádzať záberu kamery č. 16 tej istej firmy, pričom v tomto prípade to tak nie je. V tejto súvislosti je však potrebné uviesť, že zábery z kamier firmy ELNEA, a.s. majú naozaj len dokumentačný charakter a naozaj len s vypätím všetkým síl sa možno dopracovať aj tak k neistému záveru, že na tom ktorom zábere je dokumentovaný cyklista. Vo všetkých prípadoch vidno len nejasné obrysy, a je evidentné, že napriek skorej rannej dobe vo víkendový deň na záberoch v priebehu zhruba pol hodiny je zachytených viacero cyklistov. Aj z tohto dôvodu súd nesprávne chronologické radenie fotografií, najmä pokiaľ ide o návrat predpokladaného páchatel'a k motorovému vozidlu, v konečnom dôsledku nepovažoval za stav, ktorý by akýmkoľvek spôsobom ovplyvňoval skutkové závery súdu. Ten si ich totiž učinil na základe prehratia predmetných záznamov a ich dôkladnej analýzy. Ako vyplynie z ďalšieho, je zjavné, že s vecou z hľadiska relevantnosti dôkaznej situácie evidentne a bez akýchkoľvek pochybností súvisia len foto 4, 5, 6 a 7 analýzy, aj to s výhradou, ktorá voči foto 6 už bola učená (s vecou súvisí prejazd cyklistu, ktorý je zachytený zhruba o 50 sekúnd neskôr).

Pokiaľ ide o dokumentáciu cesty naspäť vozidla minimálne podobného vozidlu Renault Kangoo (foto 9 až 13, resp. predmetné čísla listov v spise), nejde síce o dôkaz rozhodujúcej hodnoty, avšak aj vzhľadom k údajom, ktoré boli získané k posunom času nastavenia jednotlivých bezpečnostných kamier (v jednom prípade je dokumentovaný posun až o jednu hodinu), možno dospieť k záveru, že tieto kamery naozaj môžu zachytávať príchod dodávkového vozidla, ktoré na Arménsku ulicu smerom k domu obžalovaného prichádza v čase zhruba o 5:12, teda zhruba 22 minút po spáchaní skutku. Tu je potrebné dať do pozornosti i to, že na jednom zo záberov, ktoré dokumentujú túto časť deja, znalec H. identifikoval červenú farbu v okolí ťažného zariadenia, ktorej pôvod nemôže spočívať v technickej dezinterpretácii reality, čiže v tesnej blízkosti ťažného zariadenia musel byť predmet červenej farby, čo korešponduje so zistením červeného krytu na Renaulte Kangoo, ktoré používal obžalovaný.

Za takto identifikovanej a dokumentovanej situácie, vrátiac sa k identifikácii strelca, je potrebné zhrnúť niekoľko nespochybniteľných faktov, ktoré skúmaný prípad sprevádzajú.

V prvom rade v osobe páchatel'a, ktorý strelal na auto poškodeného S. O., išlo o osobu, ktorá sa v nedeľu dňa 15.06.2014 v skorých ranných hodinách nachádzala v blízkosti bydliska poškodeného, bola ozbrojená pištoľou vyššie uvedeného kalibru, z ktorej štyrikrát vystrelila, pričom okrem samotného poškodeného sa nepodarilo zabezpečiť žiadnu osobu, ktorá by výstrely registrovala.

Ďalej išlo o osobu, ktorá po tom, ako zaregistrovala výjazd auta poškodeného z podzemnej garáže, vyskočila pred auto a najskôr spredu a čiastočne z boku, neskôr z boku na miesto vodiča vozidla vypálila spolu štyri výstrely, ktoré spôsobili v skutkovej vete opísané zranenia.

Z hľadiska objektívne a forenzne merateľných kritérií v súvislosti s páchatel'om sa nič viac o jeho osobe počas priebehu celého trestného stíhania nepodarilo zistiť. Za takéhoto stavu z hľadiska všeobecných zákonitostí logiky, i z hľadiska vyššie popísaných okolností v zásade mohlo ísť len o nasledovné tri typy útokov:

- dopredu v detailoch nepripravený a spontánny útok psychopaticky alebo inak postihutej osoby bez presne vymedzeného cieľa útoku - útok v podstate náhodný, inak povedané, útok psychopata na prvú obeť, ktorá sa na mieste jeho výskytu objavila,
- dopredu pripravený útok s dopredu určeným cieľom iným než bol vo veci skutočne poškodený, teda útok, ktorý len omylom smeroval proti poškodenému, ktorý bol v konečnom dôsledku postihnutý (omyl v plánovanom predmete útoku),

- dopredu pripravený útok s určeným cieľom, ktorý bol aj zasiahnutý a v rámci ktorého útoku pohnútkou k činu bol reálne existujúci motív resp. reálne existujúca pohnútko.

Za takéhoto stavu samotná okolnosť, že vzhľadom k zisteným okolnostiam prípadu prvé dva scenáre sa javia byť nanajvýš nepravdepodobné, je možné urobiť záver, že tento fakt sám o sebe ani orgánom činným v trestnom konaní a toľž nie súdu nedovoľuje urobiť záver o tom, že prvé dve možnosti vyššie opísaných scenárov je možné s absolútnou istotou vylúčiť. V každom prípade však orgány činné v trestnom konaní sú povinné zaoberať sa predovšetkým z kriminalistického hľadiska najpravdepodobnejšou verziou prípadu a hľadať osoby s existujúcou pohnútkou, resp. motívom k spáchaniu takto závažného trestného činu.

Pokiaľ takúto osobu, resp. takéto osoby nájdú, ďalším kriminalistickým krokom vo veci je skúmanie tzv. alibi vzťahujúceho sa na pobyt podozrivých osôb v relevantnom čase, ktorý súvisí s trestnou činnosťou. V tomto prípade ako osoba s motívom bola identifikovaná len jedna osoba - obžalovaný V. I..

Ďalej je potrebné konštatovať, že ak aj tieto osoby hodnoverne preskúmateľné a preukázateľné alibi nemajú, stále to nezbavuje orgány činné v trestnom konaní a v konečnom dôsledku aj súd povinnosti skúmať prvé dve možnosti a alternatívy spáchania skutku - a to aj za situácie, v rámci ktorej akokoľvek nepravdepodobne znie, že by psychopát strieľal práve v nedeľu ráno tesne pred piatou hodinou, a rovnako akokoľvek nepravdepodobne znie to, že si niekto za svetla pomýli obeť sediacu nie práve v najbežnejšom type motorového vozidla. Tieto fakty sami o sebe, samozrejme, stále ešte neumožňujú vylúčiť verziu, že ku skutku mohlo dôjsť spôsobom opísaným v rámci prvých dvoch vyššie uvedených troch odrážok. Rovnaké tvrdenia platia aj za situácie, ak ako osobu majúcu motív sa podarí zistiť len jednu osobu. Ako však už bolo uvedené, zamerať pátranie aj vo vzťahu k tejto osobe je samozrejmom kriminalistickou povinnosťou všetkých orgánov činných v trestnom konaní.

Niet sporu, že v tomto prípade ako jediná osoba s motívom figuruje len obžalovaný V. I.. Niet sporu ani o tom, že alibi spočívajúce v nevyvrátiteľnej domnienke, že v čase skutku bol niekde inde, obžalovaný I. nemá. To stále ešte nestačí na vyvodenie záveru, že jedine on môže byť zodpovedný za útok na poškodeného, pričom na tomto mieste opätovne je potrebné zopakovať, že žiadny z vykonaných dôkazov bezpochyby forenzne nepotvrďuje, ale ani nevyvracia to, že páchatelom je obžalovaný I..

Dôkazné bremeno v každom právnom štáte, pokiaľ ide o dokázanie viny, spočíva na štáte, resp. na žalobcovi. On musí preukázať, že mimo rozumných pochybností (beyond reasonable doubts) páchatelom musel byť ten ktorý obžalovaný. Obžalovaný dokazovať to, že on to nebol, nemusí. Vinu obžalovaného žalobca dokazuje rôznymi dôkaznými prostriedkami a od nich odvodenými dôkazmi, ktoré právna teória rozlišuje na dôkazy usvedčujúce a ospravedlňujúce, priame a nepriame, pôvodné a odvodené. Dôkazy sa vyhodnocujú na základe teórie voľného hodnotenia dôkazov, pričom pokiaľ dôjde k uznaniu viny, musí byť bez akýchkoľvek pochybností zjavné, že dôkazy jednotlivo i v ich súhrne neumožňujú inú interpretáciu skutkového deja, len že páchatelom je osoba, ktorá bola postavená pred súd. Zákon nič nehovorí o tom, koľko dôkazov musí byť v prospech, prípadne v neprospech páchatela, dôkazy sa vyhodnocujú na základe logických úvah, pričom súd musí mať na zreteli zásadu in dubio pro reo, teda „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“. To znamená, že všetky skutočnosti, ktoré umožňujú rôzne interpretácie, musí vyhodnotiť v obžalovaného prospech. Uznať vinu je možné len vtedy, ak iný záver je nielen nepravdepodobný, ale v podstate vylúčený. Napriek tomu, že v tomto prípade niektoré čiastkové okolnosti skutku, resp. čiastkové problémy dokazovania neboli úplne jednoznačne riešiteľné, posudzujúc dôkazy v ich logickej nadväznosti a v súhrne, podľa názoru súdu prokurátor nakoniec dôkazné bremeno uniesol a vinu obžalovaného preukázal. V tejto súvislosti okrem vyššie naznačených úvah a hodnotení vykonaných dôkazných prostriedkov súd poukazuje predovšetkým na nasledovné skutočnosti.

V prvom rade je potrebné poukázať na existenciu priameho, pôvodného a usvedčujúceho dôkazu, ktorý, ako to vyplýva z povahy takéhoto dôkazu, i v rámci teórie voľného hodnotenia dôkazov z hľadiska ich relevantnosti je v praxi i teórii považovaný za dôkaz najdôležitejší. Poškodený S. O. na hlavnom pojednávaní i v prípravnom konaní jednoznačne potvrdil, že útočníkom bol V. I., pričom pomerne podrobne popísal, ako a na základe čoho páchatela opoznal, prečo si myslí to, čo uviedol a prečo dospel k záverom, ktoré prezentoval.

Nemohlo však uniknúť pozornosti súdu, že poškodený takéto prehlásenie o tom, že vinný je obžalovaný, preukázateľne učinil až v čase 3 mesiace po spáchaní skutku. Dovtedy o V. I. hovoril len ako o hlavnom podozrivom a priamo ho za páchatela neoznačil. Súd si nemôže trúfnuť akýmkoľvek spôsobom v tomto prípade spochybňovať ľudské a morálne kvality poškodeného, je však pravidlom, že v prípadoch, kedy motívom k takej či onakej výpovedi môže byť pomsta, prípadne vysporiadavanie si tzv. nevyrovnaných účtov, je potrebné akúkoľvek výpoveď v akomkoľvek postavení hodnotiť nanajvýš obozretne a veľmi opatrne. Takýto návod na hodnotenie výpovedí poškodených, resp. osôb, ktorých postavenie je podobné poškodenému v tomto prípade, dáva nielen domáca judikatúra, ale najmä judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva.

Je zrejmé, že každý hodnotiaci subjekt takejto výpovede resp. takéhoto sledu výpovedí musí napadnúť otázka, prečo poškodený - najmä ak v osobe útočníka ide o osobu, s ktorou má dlhoročné spory, ak ju naozaj spozná - neuvedie hneď pri prvej výpovedi, že páchatelom je jednoznačne osoba s ktorou má dlhodobé spory. Prečo, ak ju naozaj spoznal ihneď, o tomto aj ihneď nehovorí. Z hľadiska všeobecnej logiky posudzovania reakcií racionálne uvažujúcich subjektov je naozaj takáto otázka na mieste, avšak súd jednoznačne dospel k záveru, že v tomto prípade takéto v zásade logické otázky nie je možné vybaviť jednoduchou odpoveďou typu - „ak si páchatela napriek tomu, že si ho ihneď spoznal, ihneď neoznačil, ale urobil si to až o tri mesiace, v každom prípade klameš“. Súd je toho názoru, že všetky kategorické vyjadrenia na túto adresu je možné urobiť až po naozaj veľmi precíznom vyhodnotení stavu vecí, pričom v tomto prípade je potrebné poukázať i na to, že poškodený prežil situáciu, ktorú v reálnom živote zo žijúcich osôb prežil málokto. Preto aj každý posudzovateľ jeho konania túto okolnosť musí mať na zreteli a musí prihliadať k špecifickosti danej situácie, ktorá okrem iného spočíva i v tom, že podľa vykonaných dôkazov naozaj prvoradým záujmom starých rodičov O. je ničím nerušený vývoj a výchova ich vnuka Q.. Latenciu, resp. nehovorenie o niektorých faktoch ihneď v úvodných štádiách trestného stíhania podľa názoru súdu dôveryhodne vysvetlila i znalkyňa S.. E., ktorá aj z hľadiska zistených anamnestických údajov dôveryhodne vysvetlila, prečo poškodený v situácii, v akej bol, sa mohol v dobrej viere správať spôsobom, akým sa správal, a jeho pravú verziu prežitých udalostí vyrozprával až po tom, čo po prekonaní následkov zranenia bol schopný konzistentne rozmyšľať a viaceré súvislosti aj vo vzťahu k svojmu vnukovi Q. si uvedomil.

V tejto súvislosti pritom pozornosti súdu neuniklo ani to, ako trezrlivo poškodený komunikoval prostredníctvom e-mailu i sms správ s obžalovaným o príchode jeho syna Q. zo zájazdu v Paríži. To je okrem iného dôkazom tej skutočnosti, že sa snaží ohľadne výchovy svojho vnuka kooperovať s jeho otcom, a to napriek tomu, že aj on je presvedčený o tom, že v roku 2009 mu obžalovaný V. I. zavraždil dcéru. Táto okolnosť tiež nasvedčuje tomu, že pre poškodeného sú prvoradými skutočnosťami okolnosti súvisiace s jeho rodinou a s výchovou vnuka Q.. Tohto chce uchrániť pred akýmkoľvek negatívnymi vplyvmi a tomuto podriaďuje všetky svoje kroky.

Ako už bolo uvedené, hoc v tomto prípade ide o priamy a pôvodný dôkaz, tento sám o sebe by nepostačoval na to, aby súd rozhodol o vine obžalovaného z naozaj najväčšieho útoku na trestným právom chránenú najvyššiu hodnotu - ľudský život. Celú situáciu v súlade s interpretáciou poškodeného dokresľoval komplex nepriamych dôkazov, ktoré v súhrne nielen že možnosť vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku neeliminovali, ale práve naopak - možnosť akéhokoľvek riešenia v prospech obžalovaného ani nemožňovali. Pokiaľ ide o nepriame dôkazy, súd ich bude uvádzať a interpretovať v poradí od menej podstatných k tým naozaj najpodstatnejším skutočnostiam, ktoré v rámci tohto konania vyšli najavo.

Jednou zo skutočností, ktorá sa v rámci tohto trestného konania dokazovala, bol vzťah obžalovaného k zbraniam a strelivu. On sám totiž viackrát zdôraznil, že vzťah k zbraniam žiadny nemá, strieľal jedine zo vzduchovky, a to naposledy, keď študoval na gymnáziu. Toto bolo vo výraznom rozpore s výpoveďou svedka Y. S., ktorý uviedol, že obžalovaný ho viackrát žiadal, aby si s ním ako držiteľ legálnej zbrane išiel zastrieľať. Súd v tejto, ale ani v iných častiach výpovede vierohodnosť svedka Y. S. v konečnom dôsledku nespochybnil a dospel k záveru, že tento svedok nemá žiadny dôvod nedodržiavať prisahu, ktorú ako svedok zložil a nehovoriť pravdu.

Súd to okrem iného tvrdí aj na základe tej skutočnosti, že svedok záujem obžalovaného o strelbu nijak zvlášť nezvýrazňoval, pričom k spoločnému nácviku strelby nikdy nedošlo. V tejto súvislosti sú zaujímavé i výsledky domovej prehliadky u obžalovaného, u ktorého ako krytie krbového ohniska bol nájdený kartón, ktorý bol na viacerých miestach prederavený. Balistik síce vylúčil, že diery v kartóne boli

spôsobené nábojmi vystrelenými zo zbrane kalibru, ktorou bol spáchaný aj tento trestný čin, nevylúčil však, že môže ísť o strely spôsobené vzduchovou zbraňou. Tu je naozaj minimálne zvláštne i vysvetlenie obžalovaného dôvodiace výskyt tohto kartóna v jeho byte. Obžalovaný tvrdil, že ide o kus kartónového papiera, ktorý voľakedy dávno, pred šiestimi - siedmimi rokmi našiel na smetisku a domov ho priniesol len z dôvodu, že mu „pasoval do krbu“.

V konečnom dôsledku sa pre vec stali dôležitými i tie pasáže dokazovania, ktoré sa týkali nájdených trasologických stôp v motorovom vozidle Renault Kangoo, o ktorých stopách znalkyňa Kriminologicko-expertízneho ústavu PZ SR uviedla, že ide o otlaky dvoch rôznych plášťov, ktoré s najväčšou pravdepodobnosťou boli plášte kolies bicykla, resp. možnosť, že ide o plášte pneumatík iných dopravných prostriedkov, v podstate vylúčila. Opäť je potrebné pripomenúť, že základné identifikačné znaky plášťov, resp. vzory týchto plášťov sa typovo zhodovali s porovnávacím materiálom, ktorým v tomto prípade bol bicykel zaistený v rodinnom dome rodičov obžalovaného.

Téma bicyklov bola predmetom výsluchu aj rodinných príslušníkov obžalovaného - konkrétne v prípravnom konaní k tomuto vypovedali matka obžalovaného O. I. a jeho sestra V. P. (tieto svedkyne na hlavnom pojednávaní využili svoje právo a vo veci nevypovedali).

Matka obžalovaného, v rámci kontradiktórneho výsluchu, potvrdila, že v predmetný deň, teda v deň návštevy obžalovaného pred spáchaním skutku sa tento podieľal na oprave jedného z bicyklov, pričom uviedla ešte takú podrobnosť, že „rozoberali štyri bicykle a dávali plášte na tento jeden“. Svedkyňa sa jednoznačne o tomto bicykli vyjadrila, že si ho v ten deň V. bral, lebo „chcel ísť behať vonku so psom“. Z kontextu výpovede však nebolo zrejmé, kam si ho V. bral, pričom v ďalšom popierala, že by si bicykel V. so sebou bral do Bratislavy. Predmetný bicykel pritom jej muž „opravoval zo zlosti“ a „išiel mu ho dať“.

Bicykel, ako už bolo uvedené, bol predmetom výsluchu aj svedkyne V. P., a to tak v rámci výsluchu pred vznesením obvinenia, ako aj v rámci výsluchu po vznesení obvinenia. Pokiaľ ide o kontradiktórny výsluch po vznesení obvinenia dňa 09.10.2014, ktorý bol na hlavnom pojednávaní prečítaný v podstate celý, je potrebné konštatovať, že aj táto svedkyňa potvrdila, že v predmetný deň opravovali bicykel - konkrétne opravovali na ňom defekt. Vyšetrovateľ svedkyňu v súvislosti s bicyklom konfrontoval s jej predchádzajúcou výpoveďou, nakoľko pred tým svedkyňa v podstate v súlade s výpoveďou matky obžalovaného uviedla, že tento si bicykel so sebou bral. Urobil tak z toho dôvodu, že v rámci výsluchu po vznesení obvinenia svedkyňa priebeh udalostí súvisiacich s odnesením či neodnesením si bicykla komentovala inak než v rámci predchádzajúceho výsluchu. Dňa 09.10.2014 totiž svedkyňa poprela svoju predchádzajúcu výpoveď a uviedla, že ona si len myslela, že si ho V. I. vzal, avšak nevzal si ho, nakoľko na druhý deň ráno tam ten bicykel našla. Podrobnejšie predmetné rozpory vo výpovediach nekomentovala.

V tejto súvislosti súd podotýka, že voči postupu vyšetrovateľa, ktorý konfrontoval svedkyňu s jej predchádzajúcou, inak tiež zákonnou výpoveďou po tzv. začatí trestného stíhania „vo veci“, nemá žiadne zásadné pripomienky. Išlo o postup lege artis, v rámci ktorého tak, ako je to aj povinnosťou súdu, sa analogicky odstraňovali rozpory vyskytnuvšie sa v rámci výpovedí v jednotlivých štádiách trestného stíhania. Pokiaľ ide o konanie pred súdom, použitie nekontradiktórnych výsluchov v rámci dokazovania je problematickejšie, avšak aj tu je potrebné uviesť, že hranica procesnej použiteľnosti dôkazov je v zásade daná začatím trestného stíhania „vo veci“. Výnimkou sú prípady, ak ide o vo významnej miere rozhodujúci alebo jediný usvedčujúci dôkaz, ktorý musí byť vykonaný kontradiktórne (stačí aspoň raz v priebehu konania), čo samozrejme pred vznesením obvinenia neprichádza do úvahy. Ani v takýchto prípadoch nič nebráni tomu, aby bola inak zákonným spôsobom (nie však kontradiktórne) vykonaná svedecká výpoveď použitá ako dôkaz slúžiaci na potvrdenie alebo vyvrátenie pravdivosti svedeckých tvrdení.

Platí teda, že ak vzniknú podstatné rozpory medzi výpoveďou svedka na hlavnom pojednávaní a jeho skoršou výpoveďou, hoc aj vykonanou pred vznesením obvinenia, no po začatí trestného stíhania „vo veci“, nie je dôvod na odopretie jej prečítania za účelom vysvetlenia týchto rozporov. V predchádzajúcich vetách súd v podstate doslova citoval uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6To 9/2013, v rámci ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky riešil problematiku použitia výpovedí spred vznesenia obvinenia, najmä pokiaľ ide o súvislosti týkajúce sa odstraňovania rozporov vo výpovediach. Súd sa s názorom svojho odvolacieho súdu v plnom rozsahu stotožňuje a odvolávajúci sa aj na takéto

stanovisko per analogiam v tomto prípade ako súčasť odstraňovania rozporov vzniknutých v rámci prípravného konania prečítal časť výpovede svedkyne V. P. učinenej za situácie, kedy jej bratovi ešte nebolo vznesené obvinenie, pričom však svedkyňa bola poučená v zmysle § 130 Trestného poriadku o možnostiach odmietnuť vo veci vypovedať, pokiaľ by svojou výpoveďou spôsobila nebezpečenstvo trestného stíhania okrem iného aj osobe blízkej. Ako už bolo uvedené, dôvod na čítanie tejto časti výpovede pred vznesením obvinenia spočíval jedine v existencii tej skutočnosti, že odvezenie alebo neodvezenie bicykla sa stalo predmetom výsluchu i po vznesení obvinenia, pričom vyšetrovateľ registroval rozdielnosť výpovedí svedkyne k tejto skutočnosti. Z výpovede svedkyne V. P. zo dňa 24.06.2014 teda vyplýva, že obžalovaný si bicykel do auta naložil a dôvodil to tým, že „bude chodiť do obchodu vo Vrakuni na bicykli, pretože má obchod niekde hneď za rohom a sú tam zápchy“.

Takto dokumentovanú situáciu súd posúdil tak, že oveľa vierohodnejšou sa javí byť výpoveď svedkyne V. P. zo dňa 24.06.2014, kedy jednoznačne uviedla, že obžalovaný sa podieľal nie len na oprave bicykla, ale si ho bral v predmetný deň aj domov, pričom ako dôvod takéhoto postupu uviedla naozaj podrobnú informáciu. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že najmä ak svedecká výpoveď je podporená takto podrobne formulovanými informáciami (existuje pamäťová stopa), ide o výpoveď, ktorej pravdivosť hodnota obvykle býva naozaj veľmi vysoká.

Súd teda zaujal k veci stanovisko, že snaha o „zapretie bicykla“ zo strany rodinných príslušníkov obžalovaného sa chronologicky viaže až na dobu, kedy orgány činné v trestnom konaní zistili, že bicykel v tomto prípade zrejme hral naozaj nie zanedbateľnú úlohu, pričom túto snahu možno hodnotiť ako účelovú a zameranú na pomoc obžalovanému. Konečné stanovisko senátu, na základe ktorého považoval za vierohodné tie časti výpovedí svedkýň, ktoré hovorili o odvezení bicykla, ovplyvnili aj výsledky už spomenutého trasologického skúmania stôp zaistených v motorovom vozidle Renault Kangoo. Obžalovaný doslova zarputilo popieral, že by v predmetnom vozidle v akejkolvek dobe bol býval prevádzal bicykel, neustále opakoval, že on doma žiadny bicykel, okrem malého detského bicykla, nemá. Tiež tvrdil, že motorové vozidlo používal aj jeho otec, oprúc sa však o jeho výpoveď, možno dospieť k záveru, že otec tak mohol činiť len po tom, čo on na tomto motorovom vozidle prišiel domov do Šaštína - teda za jeho prítomnosti (výnimkou boli len jeho pobyty v zahraničí). Obžalovaný totiž tvrdil, že kvôli úspore benzínu do Šaštína chodil vždy na tomto motorovom vozidle, teda možno konštatovať, že mimo doby, keď bol v Šaštíne, motorové vozidlo Renault Kangoo používal výlučne on a bolo zaparkované pri jeho rodinnom dome, pričom nespomenul žiadnu situáciu, že by otca do auta videl nakladať bicykel.

Žiaden z vykonaných dôkazov teda nenasvedčuje tomu, že by v tomto motorovom vozidle bicykel prevádzal niekto iný - napríklad otec obžalovaného a možnosť prevozu predmetného bicykla s dvomi rôznymi plášťami inou osobou neindikuje žiadny dôkaz. Vo veci vykonané dôkazy však jednoznačne indikujú tú skutočnosť, že predmetný bicykel si v kritický deň do auta naložil obžalovaný. Hovorí o tom zrozumiteľne jeho sestra (menej zrozumiteľne jeho matka), hovoria o tom stopy nájdené v motorovom vozidle, pričom ich výskum jednoznačne potvrdil zhodné znaky porovnávaného a porovnávacieho materiálu. I keď trasologička individuálnu identifikáciu, vzhľadom ku kvalite stôp, urobiť nemohla, súd jednoznačne dospel k záveru, že iný scenár objavenia sa trasologických stôp v motorovom vozidle Renault Kangoo L. I., než ako ho opisujú svedkyne V. P. a sčasti O. I., sa udiť nemohol. Súd teda mal za to, že stopy pochádzajú od bicykla, ktorý bol skúmaný a ktorý bol zaistený v rodinnom dome rodičov obžalovaného. Paradoxne k tomu záveru prispela aj už spomínaná doslova zarputilá snaha obžalovaného poprieť dovoz bicykla do miesta jeho trvalého bydliska.

Tu je potrebné uviesť, že táto snaha je v zásade nezmyselná (bicykel spočiatku „nezohrával žiadnu úlohu“) a logiku z hľadiska obrany a obhajoby získava až po zistení, že orgány činné v trestnom konaní skúmajú zodpovednosť cyklistov, ktorí sa v čase skutku ocitli v blízkosti miesta činu. Paradox tejto situácie okrem iného spočíva i v tom, že neexistuje jeden jediný forenzný dôkaz, ktorý by bez akýchkoľvek pochybností potvrdzoval, že skutok spáchal niekto, kto by na miesto činu prišiel na bicykli - vzhľadom k prehratým záznamom bezpečnostných kamier bez ďalších dôkazov by tento scenár bol len vysoko pravdepodobným, avšak nie jediným vysvetlením situácie. Tak ako v súvislosti s motorovým vozidlom, o ktorom ešte bude reč, aj v tomto prípade súd o jedinej v skutkovej vete prezentovanej možnosti vývoja udalostí v konečnom dôsledku presvedčila aj spomínaná úporná snaha obžalovaného poprieť prevoz bicykla do miesta jeho trvalého bydliska. Táto snaha vzhľadom k zisteným skutočnostiam a už spomenutým dôkazom bola v konečnom dôsledku z hľadiska jej výsledku vyhodnotená ako

neudržateľná, resp. súd jednoznačne dospel k záveru, že obžalovaný o prevoze bicykla a s týmto súvisiacimi okolnosťami nehovorí pravdu.

Inak povedané, v konečnom dôsledku aj úporná snaha obžalovaného poprieť čokoľvek, čo súvisí s bicyklom, prispela k tomu, že súd ani v tejto časti jeho výpovede obžalovanému neuveril. Obžalovaný teda pomáhal svojmu otcovi s opravou bicykla, resp. bicyklov, a tak ako to tvrdí jeho sestra, bicykel v neskorý večer v deň pred spáchaním skutku z miesta bydliska svojich rodičov do miesta svojho trvalého bydliska aj odviezol.

Obdobne úpornú snahu poprieť čokoľvek, čo by súviselo s odjazdom motorového vozidla Renault Kangoo v predmetné ráno, súd registroval aj ohľadne tohto vozidla. Aj v tomto prípade svojím spôsobom paradoxne tieto okolnosti prispeli k tomu, že súd verzii obžalovaného o nepoužití vozidla Renault Kangoo v deň, kedy došlo ku skutku, neuveril. Vzhľadom ku všetkým súvislostiam, ktoré zohrali úlohu v rámci posúdenia tejto veci, jednoznačne dospel k záveru, že na foto 2. už spomínanej analýzy o 04.15 hod. dňa 15.06.2014 je zachytené vozidlo Renault Kangoo, na ktorom odchádza obžalovaný. Verzia o zaparkovaní tohto vozidla na Podunajskej ulici, ktorá sa na hlavnom pojednávaní zrazu objavila po deväťmesačnom väzobnom stíhaní, je výmyslom obžalovaného, ktorý nemá oporu nie len v tom, že parkovanie na tejto ulici je nelogické, bránička umožňujúca prechod z tejto ulice nejaví známky používania, resp. predmetný prechod nejaví známky používania, ale ani v tom, že zvyk parkovať na tejto ulici nepotvrdil žiaden z vykonaných dôkazov. Naopak svedkovia S. a G. uviedli, že obžalovaný svojimi motorovými vozidlami zvykol parkovať buď pred svojim domom na Arménskej ulici, alebo na svojom pozemku.

Mimochodom, ak by bola pravdivá verzia obžalovaného o parkovaní na Podunajskej ulici, vo vzťahu k skutku bezpredmetným sa stáva skúmanie toho, či na foto 2. zachytené vozidlo, ktoré v ten deň neeviduje kamera firmy ASM, s.r.o., neprichádza napríklad z vyššie opísanej slepej ulice, resp. z priestoru medzi kamerou ASM, s.r.o. a kamerou V. G.. V tejto súvislosti je potrebné opäť uviesť, že samotný záber na foto 2. aj vzhľadom k tomu, že toto vozidlo naozaj nemuselo prechádzať cez kameru firmy ASM, s.r.o., ak by prichádzalo z už spomenutej slepej ulice, sám o sebe by nestačil ku konštatovaniu toho, že ide o motorové vozidlo V. I.. K tomuto záveru súd dospel až po zvážení všetkých súvislostí vrátane úporného popierania čohokoľvek, čo súvisí s príchodom a odjazdom akýchkoľvek motorových vozidiel a po vyhodnotení zmeny vo výpovedi obžalovaného, ktorý nakoniec uviedol, že to jeho vozidlo nemôže byť už len z toho dôvodu, že v ten deň parkoval na miestach, ktoré neumožnili nafilmovanie jeho motorového vozidla, ako je to uvedené na foto 1., foto 2. a foto 13. analýzy.

Je pravdou, že obžalovaný sa môže brániť spôsobom, akým uzná za vhodné a samotný spôsob obrany a obhajoby sám o sebe nie je možné vyhodnotiť v neprospech obžalovaného. To však neznamená, že okolnosti, ktoré v rámci svojho prednesu udáva, nie je možné posúdiť z hľadiska ich vierohodnosti a na základe logiky prezentovaných udalostí vyvodit' z toho patričné závery. V tomto prípade opäť aj spôsob obrany a obhajoby obžalovaného prispel k tomu, že súd jednoznačne dospel k záveru, že obžalovaný ani v súvislosti so svojou činnosťou v skorých ranných hodinách dňa 15.06.2014 nehovorí pravdu. V takomto konštatovaní ho utvrdili aj ďalšie v spise sa nachádzajúce zábery motorových vozidiel, pričom ďalšou do mozaiky zapadajúcou skalkou je i konštatácia znalca z odboru kriminalistickej fotografie H.. Ten v súlade s tým, ako je predmetné motorové vozidlo Renault Kangoo L. I. dokumentované s červeným krytom na ťažnom zariadení, uviedol, že takýto významný znak pozoruje i na minimálne dvoch fotografiách, ktoré mu boli predložené a ktoré majú dokumentovať návrat predmetného motorového vozidla z miesta činu.

Ešte je potrebné opätovne zvýrazniť i tú skutočnosť, že Renault Kangoo patriaci svedkovi S. na predmetných fotografiách nemôže byť zachytený, nakoľko je úplne zrejmé, čo potvrdil aj znalec z odboru kriminalistickej fotografie, že ide o iný typ motorového vozidla, než je zachytené na prokurátorom predložených záberoch a bezpečnostných kamerách.

Za takejto situácie prokurátorom a orgánmi činnými v trestnom konaní prezentovaná verzia priebehu udalostí so zaangažovaním cyklistu ako páchatel'a naberá konkrétnejšie kontúry a verzia, ktorá v úvode odôvodnenia tohto rozsudku bola prezentovaná pod treťou odrážkou, sa stáva nie len najpravdepodobnejšou verziou priebehu udalostí, ale vzhľadom na vyššie opísané aj jedinou možnou verziou priebehu udalostí. Fakt, že postava cyklistu nebola presnejšie identifikovaná, a že neboli nájdené žiadne zbrane, rukavice, ani ruksak, ktorý cyklista zjavne mal na chrbte, nemôže nič zmeniť na tom,

že bezpečnostné kamery dokumentujú pohyb páchatel'a tak, ako to vo svojej obžalobe predpokladal prokurátor. Obdobne na stabilizovaní tejto verzie priebehu udalostí ako jedinej možnej nič nemôže meniť ani to, že na tele obžalovaného neboli konštatované žiadne povýstrelové splodiny ani iné forenzné znaky, ktoré by ho jednoznačne usvedčovali. Aj z dôvodu získania všeobecných znalostí ohľadne pretrvávania povýstrelových splodín, či už na tele alebo šatstve, súd z vlastnej iniciatívy predvolal balistika, ktorý jednoznačne potvrdil, že povýstrelové splodiny je možné relatívne jednoducho odstrániť použitím bežne dostupných dezinfekčných prostriedkov, pričom v tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že ak na foto 13. v čase 05.12 hod. je naozaj zachytené motorové vozidlo Renault Kangoo, na ktorom sa vracal V. I. a na foto 14. je zachytený jeho Mercedes, na ktorom o 05.18 hod. V. I. z domu odchádza, ako už bolo uvedené, mal obžalovaný k dispozícii niekoľko minút na to, aby sa dôkladne umyl, vymenil šatstvo a podobne.

V rámci tohto rozsudku bolo už viackrát zdôraznené, že ani jeden z dôkazných prostriedkov sám o sebe by neobstál v úlohe jediného usvedčujúceho dôkazu. Dôkazy obžalovaného usvedčujú, len pokiaľ ich posudzovateľ chápe ako komplex, ktorý po vyhodnotení tak jednotlivo ako aj (a predovšetkým) súhrnne neumožňuje iný záver vo veci, len záver o vine osoby postavenej pred súd. Záver o vine tejto osoby korešponduje i s tou časťou vykonaného dokazovania, v rámci ktorej sa skúmala osobnostná štruktúra obžalovaného. Viacero svedkov vypovedalo o charaktere jeho správania sa, ktoré jednoznačne vykazuje psychopatické črty. Opäť len dokresľujúco vyznieva ten fakt, že obžalovaný sa odmietol podrobiť príslušným testovým metódam vyšetrenia, a tak psychologická časť posudku spracovaného na jeho osobu nemohla odpovedať na otázky, či v osobe obžalovaného ide o psychopaticky štruktúrovanú osobnosť alebo nie. Jediné čo znalci mohli urobiť, bolo vyjadrenie z hľadiska súdnej psychiatrie, že obžalovaný má zachované ovládacie i rozpoznávacie schopnosti.

Na záver tejto časti odôvodnenia rozsudku súd považuje za potrebné zdôrazniť snáď v štruktúre dôkazov najdôležitejšiu skutočnosť súvisiacu s tým, kto mohol vedieť o tom, že poškodený S. O. poruší svoje stereotypy, ktoré súvisia so spôsobom jeho trávenia nedele a vstane v naozaj preňho netypicky skorých ranných hodinách. Okrem účastníkov zájazdu, resp. rodičov detí, ktorí boli s Q. vo Francúzku (u týchto osôb žiadny motív identifikovaný nebol), o tom, že S. O. kvôli odvezeniu svojho vnuka Q. bude skoro vstávať, vedel len V. I.. Tento s poškodeným preukázateľne komunikoval o čase príchodu Q. na Slovensko, preukázateľne sa vehementne domáhal oznámenia tohto času, pričom na veci v konečnom dôsledku nič nemení ani tá skutočnosť, že po Q. bolo potrebné ísť ešte o hodinu skôr, než ako to opisovala posledná správa od S. O. určená V. I.. Obžalovaný sám v rámci svojej výpovede uviedol, že autobusy s obdobnými typmi zájazdu zvyknú prísť v ranných hodinách ešte skôr, než je to ohlásené, preto je logické, že ak chcel spáchať to, čo v konečnom dôsledku spáchal, na miesto činu sa spôsobom, ako to bolo vyššie opísané, dostavil v dostatočnom časovom predstihu.

Súd teda opätovne opakuje, že súhrn výsledkov takto vykonaného dokazovania neumožňoval iný záver, len záver o vine obžalovaného. Túto konštatoval v zásade tak, ako to v rámci obžaloby v skutkovej vete opísal prokurátor, v tejto vete však učinil drobné úpravy, ktoré sa týkajú precizovania priebehu žalovaného skutku.

V tomto prípade predmetom špekulácií nemohli byť ani úvahy týkajúce sa právnej kvalifikácie daného skutku. Pokiaľ súd učinil záver o tom, že udalosti prebehli tak, ako to opísal v skutkovej vete tohto rozsudku, nemôže byť sporu o tom, že páchatel' v takýchto prípadoch koná s vopred uváženou pohnútkou a dopúšťa sa trestného činu úkladnej vraždy v zásade tak, ako bolo prokurátorom žalované. Z hľadiska právnej kvalifikácie išlo o tzv. ukončený pokus trestného činu úkladnej vraždy podľa § 141 ods. 1, 2 písm. d/ Trestného zákona. Páchatel' v tomto prípade učinil všetko potrebné, aby ním želaný následok nastal, skutok bol spáchaný v priamom úmysle a bol spáchaný na chránenej osobe, nakoľko v zmysle § 139 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona v osobe poškodeného S. O. ide o osobu vyššieho veku.

Na margo vyššie opísaných špecifik tohto prípadu treba ešte uviesť, že podľa názoru senátu (jeho členovia v čo najširšej možnej miere a v čo najlepšej viere zvažovali všetky eventuality možného vývoja posudzovaných udalostí) jeho posúdenie veci nie prípadom situácie opísanej napr. v náleze Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III ÚS 269/1999, kde sa konštatuje, že „... porušenie niektorých noriem garantujúcich práva obžalovaného (napr. zákaz rozhodovacej ľubovôle - pozn. senátu), a to v dôsledku svojvôle alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, zakladá ujmu na základnom práve alebo slobode". Práve naopak - podľa názoru súdu interpretačnou

svoju vôľou súdu a rozhodovacou ľubovôľou by bolo, keby nerešpektoval všetky špecifická dôkaznej situácie tohto prípadu, naozaj nelogický spôsob vysvetľovania súvislostí obžalovaným (napr. ohľadne opisu a chronológie opisu miesta zaparkovania vozidla Renault Kangoo) a zvyrazňoval by jedine niektoré nejasnosti, na ktoré už bolo vyššie poukázané. Rovnako nejde o situáciu, v rámci ktorej „pretrvávajú pochybnosti aj po vyčerpaní všetkých potrebných a dostupných možností dokazovania o priebehu skutku, kedy treba uplatniť pravidlo „in dubio pro reo“ (viď napr. rozhodnutie NS SR 6Tz 10/2001). Tu pochybnosti vo videní dôkaznej situácie zo strany senátu jednoducho nepretrvávajú. K tomuto záveru súd dospel okrem iného i z dôvodu, že nad rámec návrhov prokurátora a obhajoby, resp. poškodenej strany využil možnosť danú ustanovením § 2 ods. 11 Tr. por., neostal pasívny a aj sám zabezpečoval podklady pre spravodlivé rozhodnutie. Z dôvodu tej istej ambície - ambície spravodlivo rozhodnúť - z formálnych dôvodov v podstate neodmietol žiadnu dôkaznú iniciatívu strán v konaní okrem návrhov na vykonanie dôkazov, ktoré nepovažoval za dôkazy vykonané v súlade s Trestným poriadkom.

Pokiaľ ide o druh a výmeru trestu za spáchaný skutok, súd prihliadol ku všetkým doteraz uvedeným skutočnostiam, okolnostiam prípadu, spôsobu spáchania trestného činu, stupňu škodlivosti konania obžalovaného, ako i k charakteristike osoby páchatel'a a jeho minulosti.

V súvislosti s typovou škodlivosťou trestného činu vraždy je potrebné zdôrazniť, že objektom tohto trestného činu je ľudský život ako najvyššia hodnota chránená nielen ustanoveniami Trestného zákona, ale aj celým právnym poriadkom Slovenskej republiky, vrátane jej Ústavy. Bez akýchkoľvek pochybností možno konštatovať, že trestné činy, ktoré útočia proti ľudskému životu ako najvyššej chránenej hodnote a objektu trestného činu, sú považované za trestné činy najzávažnejšie. Táto skutočnosť sa prejavuje aj v jednotlivých sadzbách trestov, ktoré zákonodarca za spáchanie takýchto trestných činov stanovuje. V prípade trestného činu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona, za ktorý bola uznaná vina v tomto prípade, zákonodarca stanovuje sadzbu trestu odňatia slobody na 25 rokov alebo na doživotie.

Pokiaľ ide o individuálny stupeň škodlivosti trestného činu, súd uvádza, že obžalovaný je z miesta svojho trvalého bydliska hodnotený len prostredníctvom záznamov o niekoľkých dopravných priestupkoch, súdom trestaný doteraz nebol. Túto okolnosť v konečnom dôsledku vyhodnotil ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona. V zmysle § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Toto však neplatí, ak v osobitnej časti Trestného zákona je ustanovený trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie, čo je aj tento prípad. Okolnosti, ktoré by mu dovoľovali mimoriadne znížiť trest podľa § 39 Trestného zákona, súd nezistil a pokus trestného činu je postihnuteľný v zásade v takej istej trestnej sadzbe ako čin dokonaný.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'mi tým, že im zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a má vytvoriť podmienky na ich prevýchovu a k tomu, aby viedli riadny život. Súčasne má iných odradiť od páchania trestných činov, pričom zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Podľa odseku 4 toho istého ustanovenia, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery, súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy. Podľa § 34 ods. 5 písm. c) Trestného zákona pri pokuse trestného činu sa prihliadne aj na to, do akej miery sa konanie páchatel'a priblížilo k dokonaniu trestného činu, ako aj na okolnosti a na dôvody, pre ktoré k dokonaniu trestného činu nedošlo. Ako už bolo uvedené, v tomto prípade išlo o tzv. ukončený pokus, kedy následok nenastal len šťastnou zhodou náhod vďaka výraznému pudu sebazáchovy poškodeného.

Pokiaľ ide o eventuality prevýchovný účinok trestu, súd nemôže nekonštatovať, že podľa jeho názoru obžalovaný zrejme účelovo v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti stratil objektívnu schopnosť posúdiť svoju mieru zavinenia na celej udalosti. Toto naozaj komplikuje eventuálne prevýchovné efekty trestu a tento fakt v konečnom dôsledku nemožno opomenúť. Je síce pravdou, že spôsob obrany obžalovaného nie je možné vyhodnotiť ako skutočnosť, ktorá by mu akokoľvek mohla priťažovať, avšak v tomto smere súd túto okolnosť posúdil ako postoj obžalovaného, ktorý výlučne v súvislosti s úvahami o treste má negatívny vplyv na možnú prevýchovu obžalovaného, resp. zamedzenie recidívy jeho konania.

Napriek tomu však dospel k záveru, že v tomto prípade postačí uložiť v podstate najmiernejší trest, ktorý zákon pre takýto trestný čin stanovuje, nakoľko podmienky na uloženie trestu doživotia splnené neboli.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona bol obžalovaný pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia, nakoľko spáchal obzvlášť závažný zločin.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona súd obligatórne uloží ochranný dohľad páchatelovi, ktorého odsudzuje za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody. Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona, sa ochranný dohľad ukladá na jeden až tri roky, pričom podstata ochranného dohľadu spočíva v tom, že odsúdený, ktorému bol takýto dohľad uložený, je po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povinný oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy, tieto preukazovať, osobne sa hlásiť v určených lehotách a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska. Súd vzhľadom k týmto ustanoveniam Trestného zákona obžalovanému V. I. uložil ochranný dohľad v trvaní troch rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd konštatuje, že v tomto prípade nárok poškodenej poisťovne bol riadne a včas v súlade s právnymi predpismi uplatnený, jeho výška bola doložená príslušnými výpočtami a preto o náhrade škody rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. Poškodený S. O. si nárok na náhradu škody neuplatňoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva na súde, proti ktorého rozsudku smeruje v lehote 15 dní od jeho oznámenia. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Prokurátor môže podať odvolanie pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo dotýka. O odvolaní rozhodne Najvyšší súd Slovenskej republiky.